

DE GEEST IN HET PLAFOND

Emily Jackman

Voor mijn lieve moeder, vader, broertje en oma.

De geest in het plafond

Met illustraties van Chris Vosters

Emily Jackman

De geest in het plafond

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Illustraties: Chris Vosters

Trefw.: pesten, gendernormen, ballet, vriendschap

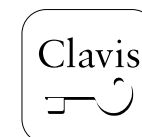
NUR 282

ISBN 978 90 448 5240 0

D/2023/4124/290

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

Hoofdstuk 1

Roberto Colombo zette zijn nieuwe koptelefoon op om het gezang van zijn broertje Harry te laten verdwijnen. Hij had hem al vaak gevraagd of hij kon stoppen met zingen, maar zijn broertje was eigenwijs en ging stug door. Al urenlang moest Roberto naar het kattengejank luisteren. Achteraf gezien had hij beter niet kunnen vragen of Harry wilde stoppen, want hij ging júst door als hij dat vroeg.

Roberto vond Harry strontirritant. Nog meer dan pastasausvlekken op je shirt, en die vond Roberto écht strontirritant. Waarom kon zijn broertje niet gewoon stilzitten en zijn mond houden?

‘Zijn we er al bijna?’ vroeg Roberto aan zijn ouders. Hij zette zijn koptelefoon af.

Mevrouw Colombo draaide zich om zodat ze haar zoon aan kon kijken. ‘Roberto, ik zei vijf minuten geleden dat we er over een halfuur zijn, dus het is nu nog vijfentwintig minuten.’

‘Hamburgers met korting, o-o-o-o-o,’ zong Harry.

Roberto rolde met zijn ogen en zette zijn koptelefoon weer op.

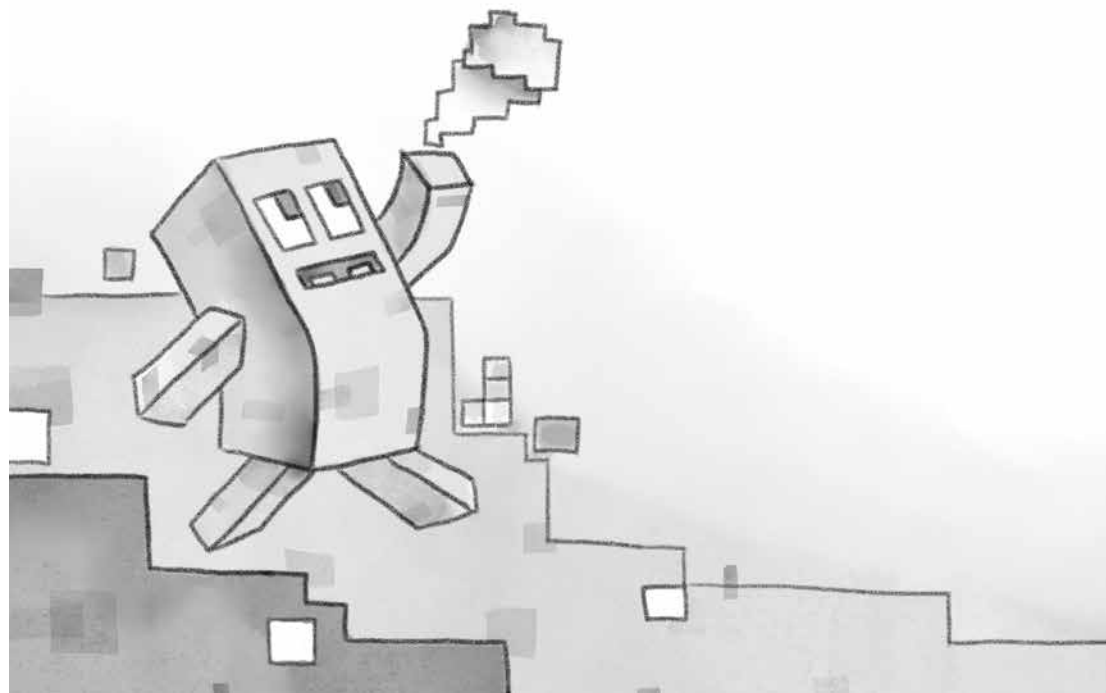
De familie Colombo was op weg naar Duivenstad, hun nieuwe woonplaats. Roberto vond het niet erg om te verhuizen. Hij had in zijn oude woonplaats geen echte vrienden en de buurman en de leerkrachten waren gemeen, dus hij zou het er niet missen. Het enige wat hij wél zou missen was zijn oude voetbalclub. Maar ach, er was gelukkig ook een voetbalvereniging in Duivenstad. Zijn moeder had hem daar ingeschreven en binnenkort zou hij kennismaken met zijn nieuwe team. Daar verheugde hij zich al op.

Roberto sloot zijn ogen en genoot van de zon die door het raam op zijn gezicht scheen. De afgelopen weken had het alleen maar geregend. Het was de eerste keer sinds lange tijd dat de zon weer zoveel warmte gaf. Eigenlijk zou hij vanmiddag naar buiten moeten gaan om ervan te profiteren, maar hij wist nu al dat hij binnen ging gamen. Al maanden was Roberto bezig om het laatste level van de game *De Steenman* te halen. Daarin speelde hij een man gemaakt van steen die zijn vijanden, de Marsmannetjes, met stenen moet verslaan. De game telde in totaal tien levels. Dat waren er misschien

niet heel veel, maar ze waren erg moeilijk om te halen.

Niemand uit Roberto's familie begreep zijn liefde voor gamen. Ze vonden hem maar irritant met zijn geschreeuw en gestamp. Roberto kon flink boos worden als hij aan het gamen was. Zijn moeder had een paar keer bedreigd om voor straf zijn computer weg te halen. Gelukkig had ze dat (nog) niet gedaan.

Gamen was voor Roberto een manier om naar andere werelden te ontsnappen. Sommige van die werelden waren zo realistisch dat hij vergat dat ze niet echt bestonden. Gamen gaf hem ook de mogelijkheid om dingen te doen die in de echte wereld niet konden, zoals racen, schieten, vliegen en tegen monsters vechten. Bovendien vond hij het heerlijk om te winnen. Het gevoel wat hij dan kreeg, gaf hem veel voldoening. Wanneer Roberto gamede, vloog de tijd voorbij. Hij vond het vaak lastig om te stoppen. Pas als zijn moeder er iets van zei, deed hij het.

Zijn broertje Harry hield meer van balletdansen, het liefst de hele dag door. Zelfs als hij zijn tanden aan het poetsen was, stond hij nog te dansen. Zijn grote droom was om de beste balletdanser ter wereld te worden. Daarom oefende hij veel.

Roberto kon niet begrijpen dat zijn broertje van ballet hield. Hij vond hem maar een mietje. Ballet was toch voor meisjes? Harry kon op zijn beurt niet begrijpen wat Roberto zo leuk vond aan gamen. Hij vond hem een schreeuwlelijk. Daarom botsten de twee broers vaak met elkaar.

‘Het duurt zo laaaaaaang,’ kreunde Roberto. Zijn spieren deden pijn. Hij zat al uren in de auto en had nauwelijks bewogen. Hij voelde zich net de Steenman.

‘Roberto,’ zuchtte mevrouw Colombo, ‘we zijn er nu echt bijna. Nog heel even volhouden.’

Roberto mopperde terwijl hij uit het raam keek. Harry was gelukkig gestopt met zingen.

Opeens kreeg Roberto een idee. Hij pakte zijn Nintendo uit zijn rugzak en startte *Mario Kart*. Hij koos Mario als personage en zodra het fluitsignaal klonk, begon de race. Roberto zat voorovergebogen, zodat hij het kleine schermje van de Nintendo goed kon zien. Hij wist de ene na de andere racer in te halen en uiteraard behaalde hij uiteindelijk de eerste plek.

Na een aantal races zette hij zijn Nintendo uit en keek hij weer uit het raam. Tot zijn verbazing zag hij niet langer de snelweg, maar een straat met huizen.

‘We zijn in Duivenstad,’ hoorde hij zijn moeder zeggen.

Roberto zag twee jongens van zijn leeftijd staan. Zij zouden misschien zijn nieuwe vrienden worden. Nooit eerder had hij een beste vriend gehad. Dat vond hij jammer. Hopelijk zou hij die in Duivenstad vinden, dan konden ze samen gamen, voetballen, grapjes maken ... Hij zag het al helemaal voor zich.

Toen de auto aan de kant werd gezet, zakte Roberto's mond open van verbazing. Voorheen had hij altijd zijn slaapkamer met zijn broertje moeten delen, maar dit huis was groot genoeg voor wel honderd kinderen!

Eenmaal binnen rende Roberto gelijk naar boven, naar de op een na grootste kamer (zijn ouders zouden natuurlijk de allergrootste krijgen). ‘Dit is mijn slaapkamer!’ riep Roberto, waarna hij zich liet vallen op het bed.

Harry was ook naar boven gerend en keek jaloers naar Roberto. ‘Hoezo krijg jij deze slaapkamer en niet ik?’

‘Ik ben de oudste, dus ik heb meer ruimte nodig dan jij.’

‘Onzin! Ik dans de hele dag, dus ik heb veel ruimte nodig om te oefenen!’ Harry rende naar zijn broer en probeerde hem van het bed af te trekken.

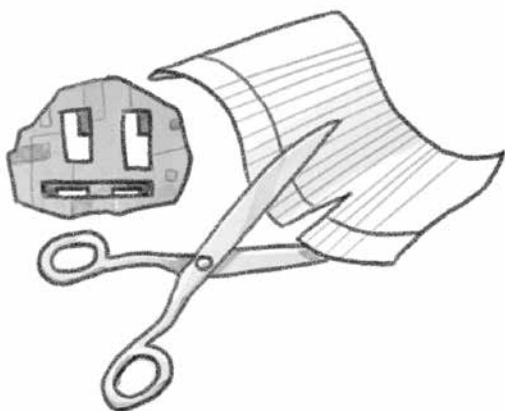
Mevrouw Colombo kwam de kamer binnen. ‘Jongens, rustig, rustig. Waarom doen jullie geen steen-papier-schaar? De winnaar mag deze kamer hebben.’

Roberto en Harry maakten oogcontact. Dat leek hun wel een

goed idee. ‘Steen, papier, schaar,’ zeiden ze in koor.

Roberto had met zijn handen een steen gemaakt en Harry een schaar. Harry kreunde, maar hij wist dat Roberto eerlijk had gewonnen. Stampend liep hij de kamer uit.

Roberto zuchtte tevreden. Zijn nieuwe bed lag goddelijk, veel beter dan zijn oude. Hij was nieuwsgierig naar de rest van het huis, maar hij lag zo lekker dat hij besloot om later op verkenning te gaan.

Die avond zat de familie Colombo rond hun nieuwe tafel. Meneer Colombo had pasta bolognese gemaakt.

‘Hmmm,’ deed Roberto, kauwend op zijn pasta.

‘Je hebt weer heerlijk gekookt, schat,’ zei mevrouw Colombo tegen haar man.

Meneer Colombo glimlachte, want een compliment over zijn kookkunsten betekende veel voor hem. Zijn passie voor koken was de reden dat de familie Colombo naar Duivenstad was verhuisd. Hij zou er namelijk een Italiaans restaurant gaan openen. De liefde

voor de Italiaanse keuken was hem met de paplepel ingegoten. In zijn jeugd maakte zijn moeder altijd de heerlijkste gerechten en toen hij nog maar zes jaar oud was, kon hij al een ei bakken. Later leerde zijn moeder hem onder andere om pasta, pizza, lasagne, cannelloni en tiramisu te maken. Wanneer meneer Colombo in de keuken stond, leek hij wel te toveren. En mevrouw Colombo, Roberto en Harry mochten elke dag van zijn magie proeven. Wat een geluk!

Roberto vond alles wat zijn vader maakte lekker, maar zijn favoriete gerecht was toch wel pasta bolognese. Daar mocht je hem zelfs ’s nachts voor wakker maken.

‘Mag ik van tafel?’ vroeg Harry aan zijn ouders.

‘Eerst je eten opeten, Harry. Daarna mag je van tafel,’ zei meneer Colombo.

Harry kreunde, maar deed wat hem gevraagd werd. Toen hij de laatste paar pastaslierten op zijn vork probeerde te krijgen, kraste hij over zijn bord. Dat maakte een akelig geluid.

‘Hé, niet doen!’ riep Roberto. ‘Dat doet pijn aan mijn oren!’

Harry gierde het uit en kraste expres nog een paar keer met zijn vork over zijn bord.

Nu was mevrouw Colombo ook geïrriteerd. ‘Harry, stop! Dat geluid is verschrikkelijk!’

Harry stopte meteen en keek zijn moeder aan als een onschuldige puppy.

‘Dus je stopt wel als mama het vraagt, maar niet als ik dat doe?’ vroeg Roberto verbaasd.

‘Ik luister alleen naar mama.’ Harry stak zijn tong uit naar zijn broer.

‘Harry, doe niet zo flauw,’ zei mevrouw Colombo.

‘Irritant kind,’ zei Roberto. Hij voelde zijn bloed koken.

‘Dat is nu ook weer niet nodig, Roberto,’ zei mevrouw Colombo, gevolgd door een lange zucht.

Roberto at snel zijn bord leeg en schoof toen zijn stoel naar achteren. ‘Ik ga naar mijn kamer,’ zei hij. Hij keek naar Harry en glimlachte flauw. ‘Naar mijn megakamer, die jij niet hebt.’

Voordat Harry de kans kreeg om iets naar zijn hoofd te gooien had Roberto de deur van de woonkamer al dichtgesmeten. Hij rende snel de trap op en startte zijn computer. Toen het geluidje van zijn favoriete game klonk, zette hij zijn koptelefoon met een glimlach op. De actie kon beginnen.

Hoofdstuk 2

De volgende ochtend liep Roberto gapend naar beneden, waar de geur van versgebakken wafels zijn zintuigen verwende. Hmmm, wafels ... Weer al zo iets lekkers.

‘Goedemorgen, schat,’ zei mevrouw Colombo toen Roberto op de stoel naast haar ging zitten. ‘Hoe heb je geslapen?’

‘Goed,’ antwoordde Roberto. ‘Jij?’ Hij gaapte nog een keer.

‘Ook goed.’

Roberto pakte zijn vork en nam een grote hap van zijn wafel. Hmmm, die smaakte nog lekkerder dan hij eruitzag.

‘Hoe laat moeten we naar school?’ vroeg Harry smakkend.

‘Halfnegen,’ zei mevrouw Colombo. ‘Ik breng jullie ernaartoe. Papa gaat naar het restaurant.’

Roberto’s ogen begonnen te glinsteren. ‘Pap, krijg je vandaag je eerste klanten?’

‘Nee,’ antwoordde meneer Colombo. ‘Ik moet eerst nog een paar dingen regelen. Overmorgen

verwacht ik de eerste klanten en vanaf volgende week zit het restaurant als het goed is propvol.' Meneer Colombo glimlachte. Zijn droom werd nu bijna werkelijkheid. Hij kon niet wachten om zijn klanten zijn eten te laten proeven en hun net zo te laten glimlachen als zijn gezin.

'Mogen wij dan ook komen eten?' vroeg Roberto.

Meneer Colombo grinnikte. 'Jullie zitten elke dag al in mijn restaurant. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet kook.'

Roberto grinnikte ook. 'Ja, maar ik wil je restaurant zo graag zien.'

'Ah, ik snap het al.' Meneer Colombo keek even naar zijn vrouw. 'Ja, tuurlijk mogen jullie komen. Dat zou ik heel leuk vinden.'

'O jeetje,' zei mevrouw Colombo toen ze naar de klok keek. 'Het is al bijna kwart over acht. We moeten gaan, jongens.' Ze stond op, pakte haar autosleutels en liep naar de gang om haar jas te pakken.

Roberto propte gauw het laatste stuk van zijn wafel in zijn mond en liep achter haar aan.

Met ingehouden adem liep Roberto het klaslokaal in. Hij was bloednervuus. Al zijn nieuwe klasgenoten keken hem aan.

'Ah, daar hebben we Roberto,' zei een vrouw met blonde krullen en een paarse bloemenjurk. Ze liep met een glimlach zo zoet als haar parfum naar hem toe. 'Ik ben juf Anna. Wil je jezelf even voorstellen aan de klas?' vroeg ze.

Roberto knikte en keek met bange ogen om zich heen. Minstens twintig paar ogen waren op hem gericht. Hij vond het nooit leuk als er zoveel mensen naar hem keken. Dan ging hij stotteren van de zenuwen. 'H-hallo, ik ben dus R-Roberto,' zei hij. 'Ik b-ben nieuw.'

De juf glimlachte nog steeds. 'Heb je hobby's, Roberto?'

'J-ja, ik houd van gamen.' Roberto kon merken dat hij iets ontspande. 'En voetbal.'

'Voetbal, wat leuk! David houdt ook veel van gamen en voetbal!'

Een jongen met kort blond haar zwaaide naar Roberto. Hij zat helemaal achter in de klas. Zijn ogen waren vriendelijk en de stoel naast hem was leeg.

Roberto had een goed gevoel over zijn klas. Alle kinderen zagen er stuk voor stuk aardig uit. Hij wilde ze graag leren kennen.

'Je kunt naast David gaan zitten,' zei de juf.

Roberto knikte en liep naar achteren.

'Speel jij ook bij de voetbalvereniging van Duivenstad?' vroeg David meteen.

Roberto knikte.

'Leuk! Wanneer heb je training?'

'Vanmiddag.'

David klapte enthousiast in zijn handen. 'Ik ook! Dan zitten we in hetzelfde team!' Hij stak zijn hand op en gaf Roberto een high five.

Tijdens de rekenles die volgde, werd Roberto draaierig van alle cijfers in zijn boek. Ze leken wel te zweven. Hij was helemaal niet goed in rekenen.

'Ik kan je wel helpen als je wilt,' zei David met een knipoog.

Roberto knikte opgelucht. Dat wilde hij heel graag.

Tussen het uitleggen van de sommen door maakte David veel grapjes, de ene nog leuker dan de andere. Roberto kreeg kramp van het lachen. David was de grappigste jongen die hij ooit had

ontmoet. En hij hield van gamen en voetbal. Dat waren heel grote pluspunten. Misschien had hij eindelijk zijn beste vriend gevonden.

In de pauze ging Roberto naar het toilet. Hij moest ontzettend nodig, maar hij had tijdens de les niet durven vragen of hij mocht gaan. Toen hij eindelijk boven het toilet stond en zijn blaas leegde, haalde hij opgelucht adem.

Roberto wilde net het toilethokje uit stappen om zijn handen te wassen toen er plots geneurie klonk.

‘Hallo?’ vroeg hij verbaasd. ‘Is daar iemand?’

Roberto spitste zijn oren. Het geneurie klonk opnieuw. Het leek uit het plafond te komen. Roberto krabde aan zijn voorhoofd. Was hij gek aan het worden? Hij ging op het deksel van het toilet staan om beter naar het geluid te kunnen luisteren.

‘Hallo?’ vroeg een hoog stemmetje opeens.

Roberto verstijfde van angst. Hoorde hij dat goed? Zat er iemand in het plafond?

‘Waar ben je?’ vroeg Roberto met een trillende stem.

‘Ik ben hier,’ antwoordde het stemmetje.

‘Wat doe je in het plafond?’

‘Ik moet hier wachten op de monsters.’

Roberto fronste zijn wenkbrauwen. Hij begreep er helemaal niets van. ‘Monsters?’

‘Ja. De monsters komen wanneer ik slank ben. Dat zeiden ze.’

Het bleef even stil.

‘Jij bent duidelijk geen monster. Hoe heet jij?’ vroeg het stemmetje.

‘Ik ben Roberto. En wie ben jij?’

‘Alyssa.’

Roberto sprak zachtjes haar naam uit en glimlachte. ‘Mooie naam.’

‘Dank je wel. Ik vind Roberto ook een mooie naam.’

Roberto dacht na over wat hij ging zeggen. ‘Moet ik hulp halen?’ vroeg hij toen.

‘Nee, geen hulp!’

‘Maar wil je daar niet weg dan?’

‘Nee hoor. Als ik hier lang genoeg zit, word ik slank. Dan mag ik optreden en komt mijn grootste droom uit. Je moet me beloven dat je geen hulp haalt, Roberto!’

Roberto zuchtte. ‘Oké, oké, ik beloof het ...’ Hij snapte geen woord van wat het meisje zei.

‘Erewoord?’ vroeg Alyssa.

‘Erewoord.’ Roberto keek naar het plafond. ‘Hoelang zit je daar eigenlijk al?’

Alyssa zuchtte. ‘Weet ik niet. Lang. Ik denk al weken.’

‘Weken?’ Roberto sloeg geschrokken zijn hand voor zijn mond. ‘Maar heb je geen drinken en eten nodig dan?’

‘In het begin wel, maar nu niet meer.’

‘Hoe is dat mogelijk?’

‘Ik weet het niet, het is gewoon zo.’

Roberto kon zijn oren niet geloven. Iedereen had drinken en eten nodig. Zelfs Alyssa. ‘Als je wilt, mag je een van mijn boterhammen hebben. Ik heb toch geen honger.’ Hij deed zijn rugzak open en graaide erin.

‘Nee, ik hoef geen boterhammen. En bovendien kun je ze mij toch niet geven, want ik zit hier vast.’

‘Maar je moet eten,’ zei hij. ‘Anders ga je dood.’

‘Nee, mijn lichaam heeft geen eten meer nodig.’

‘Ieder lichaam heeft eten nodig.’

Alyssa schraapte haar keel en veranderde gauw van onderwerp. ‘Vertel me iets over jezelf.’

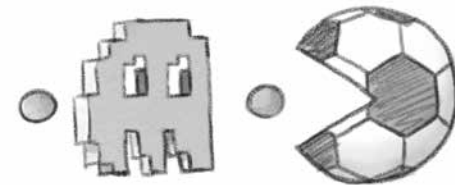
Roberto haalde zijn hand uit zijn tas. ‘Wat wil je weten?’

‘Alles.’

Roberto ging op de toiletbril zitten terwijl hij over zijn kin wreef. Hij had gezien dat zijn vader dat altijd deed als hij nadacht en vond het er interessant uitzien. ‘Alles ...’ mompelde hij. ‘Jeetje, dat is wel erg veel. Waar moet ik beginnen?’

‘Hm, wat zijn je hobby’s?’

‘Gamen en voetballen,’ antwoordde hij zonder na te denken. Dat was geen moeilijke vraag. ‘En die van jou?’

‘Balletdansen!’ antwoordde Alyssa vrolijk.

‘Balletdansen?’ Roberto trok een vies gezicht. ‘Daar houdt mijn broertje ook van.’

‘Echt? Wat leuk!’

Er viel een stilte. Iemand liep de toiletten binnen.

Roberto keek naar boven, maar zag niets anders dan het plafond. Hij was benieuwd naar hoe Alyssa eruitzag. Ergens wilde hij haar

de oren van het hoofd vragen, maar hij hield zich in. Dit meisje was zo mysterieus. Roberto vond haar eng, maar tegelijkertijd ook interessant. Wat deed iemand in z'n eentje in het plafond? En waarom had ze geen eten en drinken nodig?

'Alyssa?' vroeg Roberto zacht. 'Ben je daar nog?'

'Ja, ik ben er nog.'

'Tegen wie praat je?' klonk het opeens uit het hokje naast Roberto.

'Tegen Alyssa,' antwoordde Roberto verbaasd. 'Hoor je haar dan niet?'

'Hoor ik wie niet?'

'Het meisje in het plafond!'

'Ik hoor helemaal niemand.'

Roberto grinnikte. 'Hoe kun je haar nu niet horen?'

'Ik weet niet waar je het over hebt. Ik hoor niks.'

'Hij kan me niet horen, Roberto,' zei Alyssa.

'Hoezo kan hij je niet horen?' vroeg Roberto verbaasd.

'Jij bent echt gek,' zei de jongen, en hij liep de toiletruimte uit.

Roberto slikte. 'Alyssa, waarom kon hij je niet horen?'

'Dat weet ik niet. Daar heb ik nog geen antwoord op gevonden.'

Roberto vond het meisje steeds vreemder en vreemder. 'Ben ik de enige die jou kan horen?' vroeg hij.

'Nee, Tom kan mij ook horen. Hij houdt ook van gamen, net als jij.'

'Hm, en waar is die Tom nu? Misschien kan ik hem ontmoeten. Hij klinkt als een aardige jongen.'

Alyssa zuchtte. 'Ik weet het niet. Ik heb hem al lang niet meer

gesproken. Hij zei dat hij terug zou komen, maar dat deed hij niet. We hebben niet eens afscheid genomen.'

Roberto kon aan haar stem horen dat ze verdrietig was. Dat gaf hem ook een naar gevoel.

De schoolbel ging. 'Ik moet ervandoor,' zei Roberto. Hij deed de deur van het toilethokje open en bleef aarzelend staan. 'Ik neem aan dat jij hier blijft?' Hij schaamde zich meteen voor zijn vraag en kreeg een rood hoofd. Alyssa kon natuurlijk geen kant op.

'Ja. Praten we morgen verder?'

Roberto aarzelde even. Hij vond het meisje nog steeds een beetje eng. Maar zijn nieuwsgierigheid won het van zijn angst. 'Ja,' antwoordde hij. 'We praten morgen verder.'

Hoofdstuk 3

Toen Roberto zijn moeder zag, zwaaide hij naar haar. Ze stond te wachten op het schoolplein. 'Hoe was je schooldag?' vroeg ze.

'Leuk!' antwoordde Roberto resoluut.

'Leuk? Jij vindt school nooit leuk.'

'Vandaag wel. Ik heb een meisje leren ke...'

'Een meisje?' onderbrak zijn moeder hem. Er verscheen een ondeugende glimlach op haar gezicht.

'Gewoon een meisje, mama. Niet meer.' Roberto voelde zijn wangen rood worden, dus hij veranderde snel van onderwerp. 'Ik heb ook een heel aardige jongen leren kennen. Zijn naam is David. Hij zit in mijn klas en ook in mijn voetbalteam. Ik denk dat we goede vrienden zullen worden.'

Mevrouw Colombo glimlachte. 'Leuk! En wat een toeval dat hij ook in je voetbalteam zit.'

Roberto knikte. Ondertussen kwam Harry met hangende schouders en zijn hoofd naar beneden het schoolgebouw uit. Een paar van zijn klasgenoten wezen naar hem en maakten flauwe opmerkingen.

'Hoi Harry,' zei Roberto.

Harry mompelde iets onverstaanbaars.

Mevrouw Colombo keek met felle ogen naar het groepje kin-

deren dat nog steeds om Harry aan het lachen was. 'Hé, stop daar eens mee!' riep ze naar hen.

De kinderen keken haar geschrokken aan.

'Mama, niet doen!' siste Harry met een rood hoofd. Hij ging met zijn rug naar de kinderen staan.

Mevrouw Colombo keek hem vragend aan. 'Waarom niet? Ze doen gemeen tegen je. Dat laat je toch niet zomaar gebeuren?'

Harry haalde zijn schouders op. Die middag had zijn juf naar zijn hobby's gevraagd en hij had gezegd dat hij van ballet houdt. Meteen had er gegrinnik geklonken. Dat gebeurde altijd als hij vertelde dat hij graag danst. Harry was het inmiddels wel gewend, maar toch deed het hem pijn.

'Laten we naar huis gaan,' zei Roberto, die zich schaamde voor zijn broertje en niet samen met hem gezien wilde worden.

Mevrouw Colombo keek verdrietig naar het groepje kinderen. Het brak haar hart om te zien hoe ze haar zoon behandelden. Ze had gehoopt dat Harry op deze school niet gepest zou worden, maar het was weer het oude liedje. Ze was radeloos. Harry was inmiddels meerdere keren van school gewisseld, maar hij werd overal gepest. Zijn klasgenoten noemden hem een mietje en zeiden dat ballet voor meisjes was. Op zijn vorige school had zijn moeder met de directrice en de juf gesproken over de pesterijen, maar veel had dat niet geholpen. Tijdens de lessen was het gepest afgenomen, maar in de pauzes en na schooltijd was het even erg gebleven.

Zelfs een paar vriendinnen van mevrouw Colombo vonden er iets van. Zij waren van mening dat het beter voor Harry zou zijn

om niet aan ballet te doen. Maar mevrouw Colombo kon het niet over haar hart verkrijgen om Harry te vertellen dat hij niet meer mocht dansen. Om hem te weerhouden van wat hij het allerliefste deed. Zo'n slechte moeder wilde ze niet zijn. Ze wilde dat haar kinderen vrij waren en alles konden doen wat hun hartje begeerde. Als Harry graag wilde balletdansen, steunde ze dat.

Meneer Colombo stond er hetzelfde in. Volgens hem was het gepest slechts een fase in Harry's leven. Als hij ouder werd, zouden zijn leeftijdsgenoten wel meer begrip hebben. Dan zou hij andere jongens leren kennen die ook van ballet hielden. Die gedachte gaf zijn vrouw en hem hoop.

Volgende week had Harry zijn eerste balletles. Mevrouw Colombo kon merken dat hij zenuwachtig was. Hij danste meer dan anders en zijn bewegingen waren onrustig. Ergens hoopte ze dat, hoe erg ze dat ook vond, Harry de balletles niet leuk zou vinden. Dan zou hij misschien uit zichzelf ervoor kiezen om te stoppen met dansen en een andere sport proberen. Een 'typische jongenssport', zodat hij niet langer gepest zou worden.

Harry was een bijzondere jongen en zijn moeder koesterde hem als een parel. Ze wilde dat de wereld zijn talent zag en dat hij kon schitteren. Helaas was niet iedereen altijd even aardig en had mevrouw Colombo niet overal controle over.

Toen Roberto die middag het voetbalveld op liep, dacht hij aan Alyssa. Ze had zijn gedachten sinds hun gesprek in de toiletten niet verlaten. Hij had veel vragen en verheugde zich er met gezonde spanning op om haar morgen weer te spreken.

‘Roberto!’ David rende naar hem toe. ‘We zijn al begonnen. Je bent te laat!’

‘Ja, sorry,’ zei Roberto. ‘Ik wist niet naar welk veld ik moest.’

David legde zijn hand op Roberto’s schouder. ‘Maakt niet uit. Kom, dan stel ik je voor aan de rest.’

Roberto glimlachte en samen liepen ze naar het team. De jongens stelden zich kort voor. Ze zagen er allemaal aardig uit, vond Roberto.

Aangezien hij te laat was, moest Roberto in zijn eentje als warming-up een rondje om het veld rennen. Meteen dwaalden zijn gedachten weer af naar Alyssa. De klanken van haar stem galmden nog na in zijn hoofd. Wanneer ze praatte, kreeg hij kippenvel. Hoewel hij haar niet had gezien, was hij door haar betoverd.

Plots ging er een nare gedachte door Roberto’s hoofd. Wat als hij Alyssa had verzonnen? Wat als ze niet echt was? Wat als hij gek was geworden? Roberto kreeg een knoop in zijn maag. Hij was bang dat hij morgen haar stem niet meer zou horen in de toiletten.

‘Au!’ Doordat hij in gedachten verzonken was, had Roberto de voetbal die zijn kant op kwam niet kunnen ontwijken. Met een pijnlijke blik wreef hij over zijn wang.

‘Sorry!’ riep een van de jongens uit zijn team. Hij stak zijn hand op.

‘Maakt niet uit!’ riep Roberto. Hij wreef door zijn haar, deed zijn borst

stoer naar voren en fluisterde tegen zichzelf: ‘Oké, Roberto, nu focussen.’ De rest van de training was hij in opperste concentratie.

Na de training kwam David naast Roberto staan. ‘Wat vind je van het team?’

‘Leuk,’ antwoordde Roberto. ‘Iedereen is superaardig.’

Mevrouw Colombo zwaaide naar de jongens. Ze stond achter het hek en had de hele training staan kijken. Roberto en David liepen naar haar toe.

‘Ben jij David?’ vroeg mevrouw Colombo nieuwsgierig.

David knikte. Hij glunderde. Blijkbaar had Roberto over hem verteld. ‘En u bent vast Roberto’s moeder.’

‘Klopt. Zeg maar jij hoor. Zo oud ben ik nou ook weer niet.’

David kreeg een rood hoofd.

‘Word je door een van je ouders opgehaald?’ vroeg mevrouw Colombo.

‘Ja, door mijn vader.’ David wees naar een man met een grijze jas en een pet.

‘Ah, dan ga ik even kennismaken met hem,’ zei ze en ze liep naar Davids vader.

David stootte Roberto aan met zijn elleboog. ‘Zullen we binnenkort een keer samen gamen?’

Roberto knikte. Dat leek hem een geweldig idee. Als ze maar niet bij hem thuis zouden afspreken. David mocht niet weten dat Harry zijn broertje was.

Hoofdstuk 4

‘Ligt het aan mij of ziet Roberto er vrolijker uit dan anders?’ vroeg meneer Colombo toen hij ontbijt aan het maken was voor zijn gezin.

‘Het komt door dat meisje,’ zei mevrouw Colombo, terwijl ze koffie in haar beker schonk. Ze grinnikte ondeugend.

‘Meisje?’ vroeg meneer Colombo nieuwsgierig. Hij had Roberto nog nooit eerder over een meisje horen praten. ‘Is mijn kleine jongen verliefd?’

Roberto voelde zijn hart tekeergaan. ‘Nee, doe even normaal.’

‘Hij wordt rood!’ riep Harry.

Roberto keek snel weg. ‘Ik heb het gewoon warm. Dat is alles.’

Mevrouw Colombo stond op en deed een raampje open. ‘Wat was haar naam eigenlijk?’

‘Alyssa,’ mompelde Roberto zacht. Hij had helemaal geen zin om over haar te praten. Althans, niet met zijn familie.

‘Wat zeg je?’ vroegen mevrouw en meneer Colombo tegelijk.

‘Alyssa,’ zei Roberto, deze keer harder.

‘Ah, mooie naam,’ zei meneer Colombo. Hij nam een slok van zijn koffie.

Roberto knikte dromerig.

‘Heeft ze hobby’s?’ vroeg mevrouw Colombo.

‘Ze houdt van balletdansen.’

Harry glunderde. Hij viel nog net niet van zijn stoel van plezier. 'Net als ik! Wanneer kan ik haar ontmoeten?'

'Nooit,' antwoordde Roberto kortaf.

Het werd doodstil aan tafel. Iedereen keek Roberto met open mond aan.

'Nooit?' vroeg meneer Colombo toen.

'Nee, nooit. Alyssa kan alleen met mij praten.'

'Is ze verlegen?' vroeg mevrouw Colombo.

Roberto dacht na. 'Niet echt.'

'Maar waarom praat ze dan alleen met jou?' vroeg meneer Colombo.

Roberto zuchtte. Hoe moest hij dit uitleggen? 'Alyssa is een apart meisje. Ze zit in het plafond van de jongenstoiletten op school. Ik ben de enige persoon die haar kan horen. O ja, Tom ook. Maar met hem spreekt ze niet meer.'

Iedereen keek Roberto geschrokken aan.

'Een meisje in het plafond?! Als dat zo is moeten we haar helpen!' zei mevrouw Colombo.

Roberto schudde zijn hoofd. 'Nee, nee, we mogen geen hulp halen! Dat heb ik haar beloofd!'

'Waarom niet?'

'Omdat ze moet wachten op de monsters.'

'Monsters?' vroeg meneer Colombo, die steeds bleker werd.

Roberto knikte. 'Ja, monsters. Daar had Alyssa het over. Ik snap het niet echt, maar dat maakt ook niet uit. Ik heb haar beloofd geen hulp te halen.'

'Roberto,' zei mevrouw Colombo op serieuze toon, 'dit verhaal

wordt steeds raarder en raarder. Ik denk toch echt dat we haar moeten helpen.'

Roberto schudde weer zijn hoofd. 'Nee, mam, geen hulp. Echt niet.'

Mevrouw en meneer Colombo maakten oogcontact. Ze wisten niet zo goed wat ze moesten doen.

'Ik denk dat Roberto dit hele verhaal heeft verzonnen,' zei Harry opeens.

Roberto keek zijn broertje boos aan. Hoe durfde hij zoiets te zeggen?

'Is dat zo, Roberto?' vroeg mevrouw Colombo aarzelend.

'Nee, natuurlijk heb ik haar niet verzonnen. Alyssa is echt! Net zo echt als de vork die ik in mijn hand vasthoud. Net zo echt als de regen buiten. Net zo echt als dat jij hier zit.'

Mevrouw Colombo klemde haar kaken op elkaar. Ze maakte zich zorgen over haar zoon en dat was niet voor niets. Haar vader, Roberto's opa, zag en hoorde dingen die er niet waren. Hij beweerde geesten te zien. Wat als Roberto ook dingen zag en hoorde die er niet waren?

'Roberto,' zei mevrouw Colombo zacht, terwijl ze haar hand op zijn arm legde. 'Ben je de realiteit en je fantasie door elkaar aan het halen? Moet ik me zorgen maken?'

Roberto sloeg hard met zijn hand op tafel. Hij had het helemaal gehad. 'Alyssa is echt!'

'Maar vind je het dan niet vreemd dat er een meisje in het plafond zit en niemand anders haar kan horen?'

Roberto zuchtte. Ja, natuurlijk vond hij dat wel een beetje

vreemd, maar Alyssa's stem klonk zo echt. En hij had toch niet alles kunnen verzinnen wat ze zei?

'Alyssa is een echt meisje, mama,' zei hij weer.

Mevrouw Colombo keek bezorgd naar haar man.

'Het maakt me niet uit dat jullie me niet geloven. Ik weet dat ze bestaat.' Roberto sloeg zijn armen over elkaar en keek chagrijnig voor zich uit. Het was zo stil in de keuken dat alleen het getik van de klok en de regen op de ramen te horen waren.

'Roberto doet raar, mama,' zei Harry zacht.

'Houd je mond, Harry,' snauwde Roberto. 'Je bent zelf raar, met je ballet en alles.'

Harry stak zijn tong uit naar Roberto.

'Roberto!' Mevrouw Colombo keek hem boos aan.

Roberto had opeens spijt. Hij had het gevoel dat hij indirect Alyssa belachelijk maakte, want zij hield ook van ballet.

'Moeten jullie niet naar school?' vroeg meneer Colombo streng.

Roberto knikte en keek naar zijn broertje. 'Ga je mee?'

Harry was nog steeds beledigd, maar stond toch op. Samen liepen ze naar de voordeur, waar mevrouw en meneer Colombo hen uitwaaiden tot ze om de hoek verdwenen.

'Geloof jij dat Alyssa bestaat?' vroeg mevrouw Colombo toen aan haar man.

Meneer Colombo wreef over zijn kin. 'Ik weet het niet.'

Mevrouw Colombo had een bezorgde blik in haar ogen. 'Wat als hij dingen ziet en hoort die er niet zijn? Hij kan zichzelf in gevaar brengen. Je weet hoe dat gaat met mijn vader ...'

'Laten we het even afwachten. Misschien heeft hij haar verzon-

nen, misschien niet. Als hij het volgende week nog over haar heeft schakelen we hulp in.'

Zijn vrouw knikte. Dat klonk als een goed plan.

Toen de bel van de pauze klonk, rende Roberto meteen naar de toiletten. David keek hem verbaasd na. Zijn vriend moest wel heel nodig.

'Ze geloven me niet, Alyssa,' hijgde Roberto.

'Wie niet?'

'Mijn ouders en mijn broertje. Ze denken dat ik je heb verzonnen. Maar ik wéét dat je bestaat,' zei hij vastbesloten. 'Er is niemand die mij kan wijsmaken dat ik je heb verzonnen.'

Iemand kwam de toiletten binnenlopen. Roberto hield zijn mond. Hij wilde niet nog eens in zo'n beschamende situatie als gisteren terecht komen en hij wilde niet bekend komen staan als de jongen die tegen zichzelf praat.

Hij wachtte tot de jongen weg was en vroeg toen aarzelend: 'Hoe oud ben je eigenlijk, als ik vragen mag?'

'Elf jaar,' antwoordde Alyssa. 'En jij?'

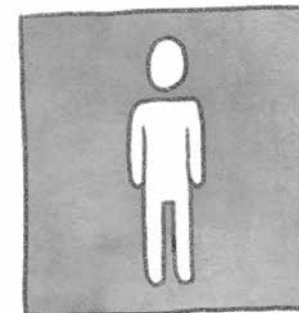
'Ik ben ook elf, bijna twaalf.'

'Zoiets dacht ik al.'

Roberto glimlachte dromerig. 'Je hebt een mooie stem, Alyssa.'

'Vind je?'

Roberto knikte, maar realiseerde zich toen dat Alyssa hem niet

kon zien. 'Ja,' zei hij daarom. 'Elke keer als je praat worden mijn oren blij.'

Alyssa giechelde. 'Dat is lief van je, Roberto. Jouw stem doet me denken aan die van mijn vader.'

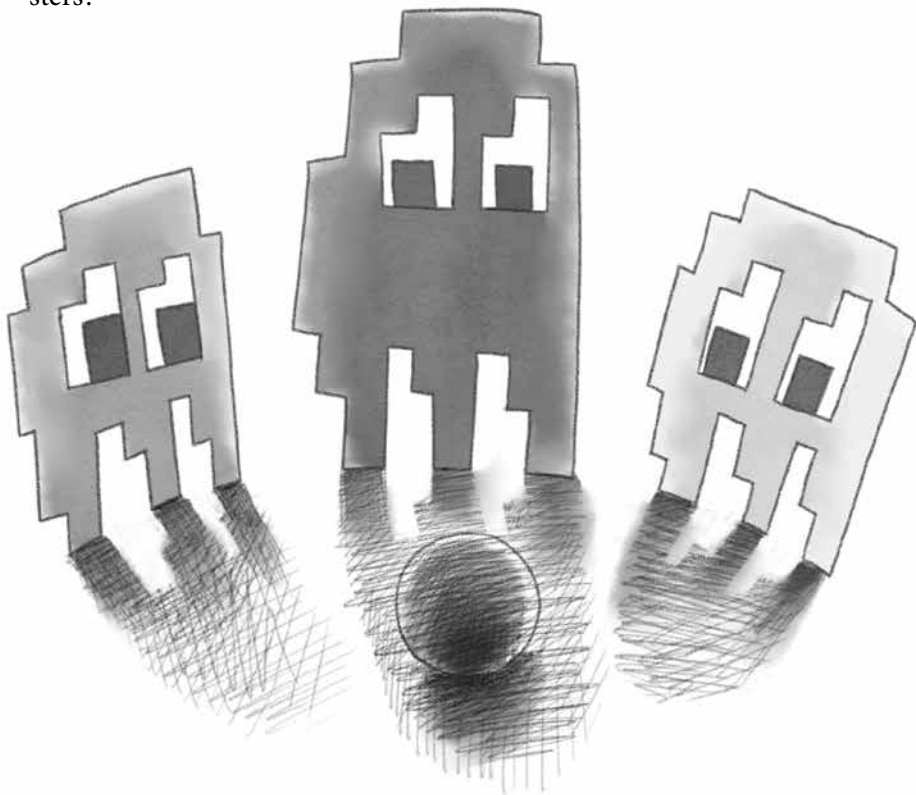
Roberto slikte. 'Is dat iets positiefs?'

'Ja, mijn vaders stem is de mooiste stem ter wereld. Ik vind het altijd fijn als hij praat.' Er klonk een zucht. 'Ik mis hem. Misschien mis ik hem wel het meest hier ...'

Roberto kreeg een naar gevoel in zijn buik. 'Gelukkig ga je hier ooit weg en dan kun je je vaders stem weer horen.' Hij hield zijn adem in. 'Toch?'

'Ja, zodra de monsters komen.'

'Die monsters, wat bedoel je eigenlijk daarmee? Welke monsters?'

'Hun namen zijn Claudius, Troy en Alexander, drie monsters die in de duisternis wonen. Ze voeden zich met angst en genieten van andermans pijn. Wie hun slachtoffer is, zal gegarandeerd in een hoekje huilen. Je kunt maar beter zo ver mogelijk bij hen uit de buurt blijven.'

Roberto voelde een rilling over zijn rug lopen. 'Dat klinkt eng, Alyssa.'

'Ja, dat is het ook. Zodra ze zijn langsgekomen, ben ik hopelijk van ze verlost. Want dan ben ik slank en hebben ze geen reden meer om me te pesten.'

'Waarom komen ze pas als je slank bent?'

'Dat hebben ze mij beloofd op de dag van mijn elfde verjaardag. Als ik slank ben maken ze van mij een echte ballerina.'

'Maar je bent toch al een echte ballerina? Je zei tegen me dat je aan ballet doet.'

'Échte ballerina's zijn slank, Roberto. Ik ben dat niet. Nog niet. Daarom zit ik hier.'

'Hoe kun je slank worden door daar te zitten?' Roberto had nog nooit zo iets vreemds gehoord.

'Omdat ik hier niet verleid kan worden door lekker eten.'

Roberto bewoog nerveus met zijn voeten. Hij voelde zich opeens helemaal niet lekker. Alyssa had toch gewoon eten nodig? Elk levend wezen had eten nodig! Daar kreeg je energie van en bovendien was het leuk om te eten. Hij zou zich geen leven zonder voor kunnen stellen.

'Alyssa, doe niet zo raar. Je moet gewoon eten. Je maakt me bang,' zei hij.

‘Nee, Roberto, echt niet. Geloof me nu maar. Ik zit hier al lang en heb tot nu toe niet één keer gegeten of gedronken. Ik heb op de een of andere manier een gave gekregen, een geschenk.’

‘Hm.’ Roberto’s verstand vertelde hem dat dat niet kon, maar Alyssa klonk erg overtuigd.

‘Ik red me wel, Roberto, echt waar. Ik ben al blij dat iemand me kan horen. Je hebt geen idee hoe eenzaam ik was.’

‘Waar zijn je vrienden eigenlijk? Weten zij dat je in het plafond zit?’

‘Ik heb geen vrienden.’

‘O ... Je hoeft je niet te schamen, hoor. Ik heb ook geen vrienden. Alhoewel, ik denk dat ik inmiddels misschien een echte vriend heb gevonden.’ Hij glimlachte toen hij aan David dacht.

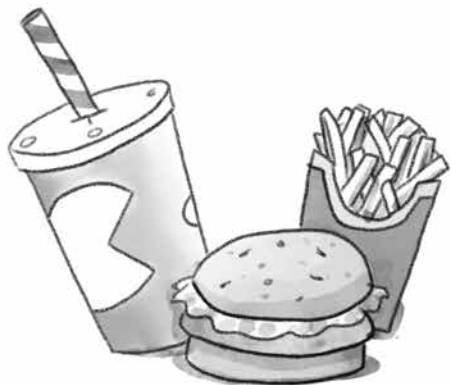
‘Ik ben blij voor je, Roberto. Dat is fijn.’

De schoolbel galmde door het schoolgebouw. ‘Je moet gaan, hè?’ vroeg Alyssa teleurgesteld.

‘Ja.’

‘Zie ik je morgen weer?’

Deze keer aarzelde Roberto geen seconde. ‘Zeker weten!’

Hoofdstuk 5

Toen Roberto wakker werd, ging hij meteen achter zijn computerscherm zitten. Hij had zin om te gamen.

Zijn vingers maakten veel geluid op het toetsenbord. Zijn reflexen waren abnormaal snel. Soepel liet hij de Steenman door de wereld op zijn beeldscherm rennen. Hij ontweek de ene na de andere aanval en gooide alle stenen raak.

‘Lekker voor je!’ riep hij toen hij een Marsmannetje met stenen had bekogeld. Hij beet op zijn onderlip, zoals altijd wanneer de spanning opliep. Hij kon nu elk moment eindelijk level tien behalen. Er waren nog maar een paar Marsmannetjes om te doden. Het zweet stond op Roberto’s voorhoofd. Zijn ogen zaten aan zijn beeldscherm geplakt en hij had kramp in zijn duim, maar hij mocht zich er niet door laten afleiden. Hij moest en zou de game uitspelen.

‘Roberto, kan het wat stiller?’ riep mevrouw Colombo.

Roberto negeerde haar. Hij moest zich focussen op de game. Hij had de steen klaar in zijn hand, bracht zijn arm naar achteren en toen ...

‘Yes!’ riep Roberto. Het laatste Marsmannetje was verslagen. Roberto haalde zijn koptelefoon van zijn hoofd en schreeuwde van blijdschap. Eindelijk had hij level tien behaald! Dansend bewoog hij door zijn kamer.

De deur zwaaide open. Mevrouw Colombo verscheen woest in de deuropening. Haar donkere haar stond alle kanten op. Roberto kon het niet laten om te lachen. Zijn moeder deed hem denken aan de boze heks uit een van zijn games.

‘Wat heb ik gezegd? Niet schreeuwen en stampen!’

‘Ja, ja, ik stop al.’ Roberto rolde met zijn ogen.

Mevrouw Colombo zuchtte. ‘Papa is naar het restaurant, dus ik kook vanavond.’

Roberto trok een vies gezicht. Zijn moeder kon veel dingen goed, maar koken behoorde daar niet toe. Elke keer dat ze het probeerde, brandde er wel iets aan of waren de ingrediënten juist nog rauw.

Zodra zijn moeder de kamer uit was, klikte Roberto de bibliotheek van het gameplatform op zijn computer open. Hij dacht erover na om een andere game te spelen. Hij had veel games, zeker dertig, en hij had ze allemaal al uitgespeeld. Misschien moest hij voor zijn verjaardag maar eens een nieuwe game vragen.

Toen Roberto voorbij *World of Thunder* scrolde, kreeg hij een vertrouwd gevoel. Hij klikte de game aan en op het computerscherm verscheen het logo. Meteen kwamen er fijne herinneringen bij Roberto naar boven.

Ooit was *World of Thunder* zijn favoriete game geweest. Hij snapte niet dat hij het al zolang niet meer had gespeeld.

Net toen Roberto wilde beginnen met spelen, hoorde hij harde muziek uit de kamer van zijn broertje komen. Zo kon hij zich toch niet focussen? Hij stond op en liep naar de gang. ‘Kan het wat stiller?!’ riep hij boos.

Harry deed de deur van zijn kamer open. Hij had zijn balletoutfit aan en op zijn wangen stonden rode blosjes van de inspanning. ‘Wat is het probleem?’ vroeg hij.

‘Je muziek staat veel te hard,’ gromde Roberto. ‘Ik kan me niet focussen.’

Harry rolde met zijn ogen. ‘Je bent zeker weer aan het gamen?’

‘Ja, en jij bent zeker weer aan het balletdansen? Kun je dat niet lekker ergens anders gaan doen?’ Hij liet zijn ogen minachtend over Harry’s outfit glijden.

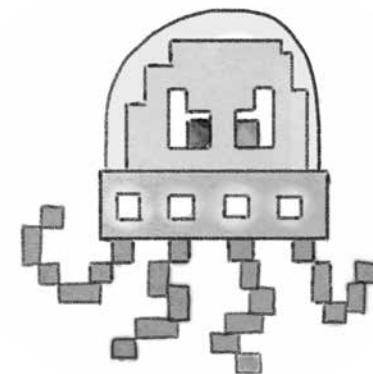
‘Nee, dat kan ik niet. Kun jij niet ergens anders gaan gamen?’

Roberto balde zijn vuisten. Zijn broertje maakte hem bozer en bozer. ‘Mijn computerscherm staat in mijn kamer. Ik kan nergens anders gamen. Jij kunt wel ergens anders dansen!’

Harry zuchtte en zette de muziek uit. ‘Prima, wat jij wilt,’ mompelde hij.

Roberto sloeg tevreden zijn armen over elkaar. Hij had zijn zin gekregen, zoals altijd.

Toen hij even later weer op zijn kamer zat te gamen, klonk er tot zijn

ergernis opnieuw muziek. Boos liep hij naar de gang en trok Harry's slaapkamerdeur met een ruk open. 'Ik dacht dat je ergens anders ging dansen?!'

Harry keek hem met grote, bange ogen aan. 'Ja, dat wilde ik wel, maar ik mag van mama ook niet beneden dansen. Ze is aan het werk.'

Roberto kreunde. 'Zet dan in ieder geval de muziek wat zachter. Of dans zonder muziek.'

Harry grinnikte. 'Nee, ik ga niet dansen zonder muziek. Dat zou heel raar zijn.'

'Zet de muziek dan zachter!'

'Dat bepaal ik zelf wel!' Harry sloeg de deur van zijn kamer dicht.

'Rotkind!' riep Roberto. 'Ik zou willen dat ik een ander broertje had! Eentje die geen mietje is en die met mij wil gamen en voetballen!'

Er verschenen tranen in Harry's ogen. Roberto's woorden hadden hem geraakt. Verdrietig ging hij op de koude grond zitten, net zo koud als de woorden van Roberto. Harry maakte zich klein en sloeg zijn armen om zich heen.

Die nacht kon Roberto niet slapen. Hij bleef maar woelen in zijn bed; geen enkele houding was fijn. Zijn gedachten waren bij Alyssa, die in haar eentje in het plafond zat. Het was daar vast koud en vochtig, niet bepaald een fijne plek. Alyssa had gezegd dat ze daar al weken zat. Wat als de monsters waar ze het over had niet zouden komen opdagen? Dan zou het arme meisje voor altijd in het plafond moeten blijven zitten. Dat kon Roberto toch niet laten gebeuren? Hij hield er niet van om zijn beloften te breken, maar deze keer

had hij voor zijn gevoel geen keus. Hij moest Alyssa helpen. Het zou voor haar eigen bestwil zijn.

Van de gedachte aan Alyssa kreeg Roberto vlinders in zijn buik. Normaal vond hij meisjes maar stom. Ze praten te veel of juist te weinig, zijn alleen maar met hun haren bezig en zeggen domme dingen. Maar Alyssa was anders. Als hij alleen al aan haar dacht of haar naam uitsprak, leek hij te vliegen.

Roberto wilde haar van alles vragen. Wat ze naast ballet nog meer leuk vond, of wat haar lievelingseten was. Maar misschien had Alyssa wel helemaal geen lievelingseten, bedacht hij. Ze noemde het immers een geschenk dat haar lichaam geen eten nodig had. Roberto kon dat nog steeds niet begrijpen. Eten was voor hem, naast gamen en voetballen, het beste dat er bestond. Pasta, pizza, snoep, chips ... Hmmm, hij ging al watertanden bij de gedachte aan al die lekkere dingen.

Ja, Alyssa was een vreemd, maar wel een leuk meisje. En met die gedachte viel Roberto in slaap.

Hoofdstuk 6

‘Alyssa, ik heb toch besloten om hulp te halen,’ zei Roberto de volgende dag. ‘Ik weet dat ik daarmee mijn belofte verbreek, maar ...’

‘Nee!’ zei Alyssa meteen. ‘Geen hulp! Ik moet hier blijven. Ik mag pas weg als ...’

‘De monsters komen,’ onderbrak Roberto haar. Hij rolde met zijn ogen. ‘Ik weet het.’

‘Ja, als de monsters komen. Dan ben ik een echte ballerina.’

‘Maar Alyssa, hoor je jezelf wel praten? Het klinkt belachelijk wat je allemaal zegt. Échte ballerina’s zitten niet in hun eentje in het plafond. Échte ballerina’s dansen. Je moet naar beneden komen, dan kun je dansen.’

Roberto stond op het punt om naar zijn juf te lopen, maar toen begon Alyssa te schreeuwen. ‘Je verpest alles zo!’ riep ze. ‘Je hebt beloofd dat je geen hulp zou halen!’

‘Ik weet wat ik heb gezegd, maar dit is voor je eigen bestwil.’

‘Nee, hier blijven zitten is voor mijn eigen bestwil! Als je je belofte verbreekt, zijn we geen vrienden meer!’

Roberto begon te twijfelen. Hij moest er niet aan denken om Alyssa te verliezen. ‘Alyssa ...’

‘Alsjeblieft, Roberto,’ smeekte Alyssa. ‘Haal geen hulp. Doe het voor mij.’

‘Maar ik doe het júíst voor jou, Alyssa. Zie je dat niet?’

‘Wil je dan niet dat ik mijn dromen najaag?’ Haar stem klonk opeens heel kil.

Roberto fronste zijn wenkbrauwen. Hoe moest hij daar nu weer antwoord op geven? ‘Natuurlijk wil ik dat je je dromen achternagaat. Maar ik begrijp niet hoe je dat kunt doen als je in het plafond zit.’

Iemand kwam de toiletruimte binnenlopen en draaide de kraan open. Roberto ging op de toiletbril zitten. Enerzijds voelde het verkeerd om haar in het plafond te laten zitten, anderzijds wilde hij haar droom niet kapotmaken. Alles in hem zei dat hij hulp moest halen, maar hij kon het niet. Alyssa klonk zo wanhopig dat hij medelijden met haar kreeg.

‘Roberto, je moet me beloven dat je geen hulp haalt.’

De jongen liep de toiletten uit.

‘Oké, ik beloof het,’ zei Roberto. ‘Voor nu. Maar als die monsters niet gauw komen, ga ik wél hulp halen!’

Alyssa haalde opgelucht adem. ‘Ze zullen snel komen, dat weet ik zeker.’

Roberto ontspande. ‘Hoe ben je daar eigenlijk gekomen? In het plafond bedoel ik,’ vroeg hij toen.

‘Er was ooit een gat, daar ben ik in gekropen.’

‘Een gat?’ Roberto ging op de toiletbril staan om met zijn handen bij het plafond te komen. ‘Ik zie geen gat, hoor.’

‘Nee, nu is er geen gat meer. Vroeger wel. Ze hebben het dichtgemaakt.’

Plots zag Roberto dat een gedeelte van het plafond een iets andere kleur had dan de rest. Het was donkerder wit. ‘Ik denk dat ik zie waar het gat ooit heeft gezeten.’ Roberto bonkte op het stuk dat net iets donkerder van kleur was.

‘Wat doe je?!’ gilte Alyssa.

‘O, sorry. Ik wilde alleen even kijken of ik met mijn vuist door het plafond kon breken, maar het is hartstikke dik.’

‘Ja, ze zijn lang bezig geweest om het dicht te maken.’

Ineens klonk er een luid getik.

‘Wat is dat?’ vroeg Alyssa.

Roberto keek uit het raam. ‘Het hagelt.’

‘Ik heb een hekel aan hagel. Geef mij maar de zon. O, wat mis ik de warmte van de zon op mijn huid.’

‘Je klinkt als mijn vader,’ lachte Roberto. ‘Hij is Italiaans en dol op warm weer.’

‘Dus jij bent Italiaans?’ vroeg Alyssa enthousiast.

Roberto knikte, maar realiseerde zich toen dat Alyssa hem niet kon zien. ‘Half Italiaans,’ reageerde hij. ‘Mijn moeder is Nederlands en mijn vader Italiaans. Hij kan echt heerlijk koken. Dat heeft hij geleerd van mijn oma. Sinds kort heeft hij zijn eigen restaurant hier in Duivenstad.’

‘Cool! Mijn oma woont in Italië.’

Roberto’s ogen begonnen te fonkelen. ‘Echt waar?’

‘Ja. Zij kan ook heerlijk koken, net als jouw vader. Op een dag loop ik naar haar toe, helemaal vanuit Nederland, en dan kom ik nooit meer terug. Wat is je favoriete Italiaanse gerecht?’

‘Pasta bolognese, uiteraard.’ Roberto glimlachte ondeugend.

‘Wat is jouw lievelingseten?’

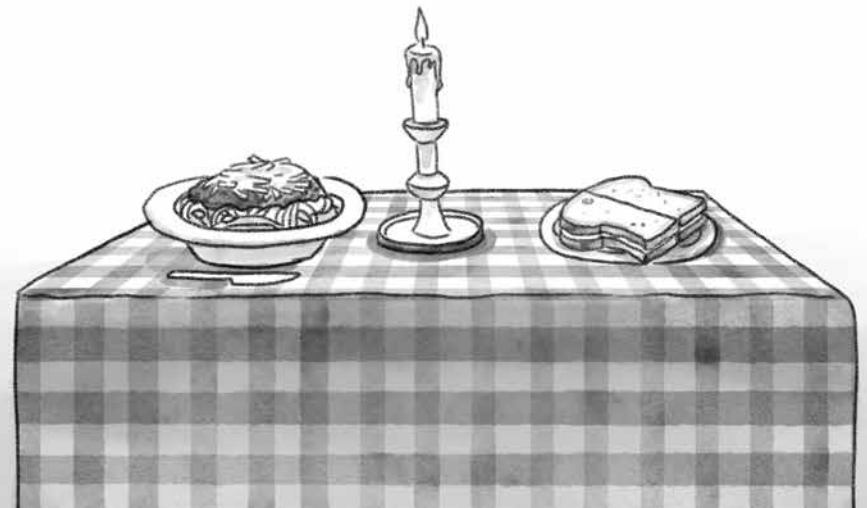
‘Ehm, brood met een dikke laag boter en jam.’

‘Oeh, dat klinkt ook lekker. Dus je houdt wel van eten?’

‘Heb ik ooit gezegd dat ik niet van eten houd?’

Roberto dacht na. ‘Nee, alleen dat je geen eten nodig hebt.’

‘Dat klopt,’ zei Alyssa. ‘Maar dat betekent niet dat ik er niet van houd.’

Op het moment dat de schoolbel klonk, wisten Alyssa en Roberto allebei dat ze afscheid moesten nemen.

‘Tot morgen, Roberto.’

‘Tot morgen, Alyssa,’ zei Roberto, balend dat hij naar de les moest.

Hoofdstuk 7

Roberto, Harry en mevrouw Colombo zaten in de auto. Ze waren op weg naar het restaurant van meneer Colombo. Harry had net zijn eerste balletles gehad. Zijn wangen waren rood van de inspanning en het enthousiasme, zo leuk had hij het gehad. Harry was de enige jongen geweest, maar dat had hem niets uitgemaakt. De meisjes met wie hij les had, waren erg aardig, net als de docent.

‘Mama, ik heb binnenkort een balletvoorstelling,’ zei Harry. ‘En ik mag auditie doen voor de hoofdrol van Aladdin.’

Mevrouw Colombo maakte haar ogen groot en keek Harry aan in de binnenspiegel. ‘O, echt? Wat leuk!’

Harry knikte. ‘Komen jullie kijken als ik ga optreden?’

‘Maar natuurlijk!’ zei mevrouw Colombo.

‘En jij, Roberto?’ Harry keek zijn grote broer voorzichtig aan.

‘Nee.’

‘O.’

Mevrouw Colombo gaf Roberto zo onopvallend mogelijk een waarschuwend blik. ‘Maar natuurlijk komt Roberto kijken! We komen allemaal kijken: ik, papa én Roberto.’

‘Ik kom helemaal nie...’ Toen Roberto de boze blik van zijn moeder in de achteruitkijkspiegel zag, hield hij snel zijn mond. Hij stuurde chagrijnig uit het raam. Geen haar op zijn hoofd dacht eraan om naar Harry’s balletvoorstelling te gaan. Hij had geen zin om zijn tijd te verspillen en hij moest er niet aan denken om daar een van zijn klasgenoten tegen te komen.

Uit de keuken van het restaurant kwam een luid kabaal.

‘Waar blijft het eten?’ vroeg Harry, terwijl hij met de onderkant van zijn vork op tafel tikte. Na zijn dansles had hij veel trek gekregen.

‘Het komt er zo aan,’ zei mevrouw Colombo. ‘Papa heeft het druk. Hij helpt eerst de andere gasten. Daarna zijn wij aan de beurt.’

Harry liet zijn voorhoofd op tafel vallen en kreunde.

Roberto’s blik viel op een man die in zijn eentje bij het raam zat. Hij had een bolhoedje op en droeg een bril. Hij zag er eenzaam uit. De man stuurde uit het raam. Roberto kon alleen de zijkant van zijn gezicht gezien. Op zijn tafel stond een bord pasta en daarnaast lag een krant. Af en toe las de man daar een paar regels uit, waarna hij weer uit het raam keek. Roberto vroeg zich af waar hij aan dacht. Aan het weer? Aan de bladeren van de bomen die buiten door de wind bewogen? Aan zijn overheerlijke pasta? Aan niets? Nee, dat kon niet. Het was onmogelijk om aan niets te denken.

Roberto schrok op uit zijn gedachten toen meneer Colombo met drie borden naar hun tafel kwam lopen.

‘Jammie!’ riep Harry bij de aanblik van zijn lasagne. Toen zijn vader het bord voor hem neerzette, viel hij gelijk aan. Roberto keek met een vies gezicht naar de vlekken die zijn broertje op zijn shirt maakte.

‘Eet smakelijk!’ zei meneer Colombo met een knipoog. Hij keek trots om zich heen naar de gasten in het restaurant. Overal werd luid gepraat en gelachen. Er heerste een goede sfeer. Jarenlang had meneer Colombo ervan gedroomd om een eigen restaurant te openen en nu was die droom eindelijk uitgekomen. Hij kon het nauwelijks geloven. Hij was nog nooit zo gelukkig geweest.

Mevrouw Colombo had het eerst niet zien zitten om naar een andere plek te verhuizen. Ze was bang geweest dat ze haar oude huis en haar vriendinnen zou missen. Maar nu ze zag hoe gelukkig haar man was, was ze toch blij dat ze de stap hadden gezet.

De deur van het restaurant ging open. David kwam samen met zijn vader het restaurant binnen. Zijn blik viel meteen op zijn nieuwe vriend.

‘Hoi Roberto!’ zei hij enthousiast. Hij liep naar hun tafel toe.
‘Wat doe jij nu weer hier?’ vroeg Roberto verbaasd.
‘Mijn vader hoorde dat er een nieuw Italiaans restaurant was geopend, dus we kwamen eens een kijkje nemen.’
‘Dit is mijn vaders restaurant.’
Nu keek ook David verbaasd. ‘Wacht, serieus?’
Roberto knikte. ‘Ja, kijk, daar staat hij.’ Hij wees naar de man met de dikke buik en het witte schort.
‘Kom gezellig bij ons zitten,’ zei mevrouw Colombo. ‘Er is plek genoeg aan tafel.’ Ze schoof de lege stoel die naast haar stond naar achteren.
Davids vader keek aarzelend naar de stoel. ‘Weet je het zeker?’
Mevrouw Colombo knikte, dus hij nam plaats.
David ging naast Roberto zitten. ‘Is dat je broertje?’ vroeg hij, wijzend naar Harry.
Roberto friemelde nerveus aan zijn servet. ‘Ja.’
‘Leuk, ik wist niet dat je een broertje had. Hoe heet hij?’
‘Harry.’
‘O, hij is toch die jongen die aan ballet doet?’
Roberto schudde snel zijn hoofd. ‘Nee hoor, ik weet niet over wie je het hebt.’
‘Weet jij al wat je gaat bestellen, David?’ vroeg Davids vader.
‘Als ik jou was, zou ik pasta bolognese bestellen,’ zei Roberto.
‘Dat is mijn vaders specialiteit.’
David glimlachte. ‘Oké, dan wordt het pasta bolognese.’
Roberto’s blik viel weer op de man bij het raam. Er stond een vrouw bij zijn tafel die hem iets vertelde waardoor hij in de lach

schoot. Maar Roberto kon zien dat zijn lach niet oprecht was. De man zag er eerder verdrietig uit. Misschien kreeg hij daarom geen hap door zijn keel.

‘Hij ziet er verdrietig uit,’ zei David alsof hij Roberto’s gedachten kon lezen.

‘Vind ik ook,’ zei Roberto. ‘Hij heeft zijn pasta niet opgegeten.’
‘Misschien vindt hij het niet lekker.’

Roberto schudde beledigd zijn hoofd. ‘Onmogelijk, mijn vader maakt de lekkerste pasta ter wereld.’

De rest van de avond kon Roberto zijn blik niet van de man afhouden. Hoe langer hij naar hem keek, hoe mysterieuzer hij hem vond.

Hoofdstuk 8

‘Had ik je eigenlijk al verteld dat ik *De Steenman* heb uitgespeeld?’ vroeg Roberto aan Alyssa.

‘*De Steenman*? Wat is dat?’

‘Dat is een spel waarbij je je vijanden met stenen bekogelt.’

‘Bekogel jij andere mensen met stenen?!’ vroeg Alyssa geschrokken. Misschien was Roberto ook een monster, schoot er door haar hoofd.

‘Nee,’ zei Roberto grinnikend. ‘Mijn poppetje doet dat. In het spel. Niet ik.’

‘O.’ Veel begreep Alyssa er nog steeds niet van. ‘Ik speel ook graag spelletjes,’ zei ze om Roberto niet teleur te stellen.

Roberto’s ogen glommen van plezier. Hij kende niet veel meisjes die van gamen hielden. Alyssa werd alsmaar leuker en leuker.

‘Welke spellen speel je het liefst?’

‘Tikkertje en verstoppertje.’

‘Nee, ik bedoel spellen die je op de computer speelt, zoals *De Steenman*.’

‘O, nee, die speel ik niet.’

‘O.’ Roberto liet teleurgesteld zijn hoofd zakken. Even had hij

gehoopt dat ze misschien ooit samen konden gamen. Maar helaas.

‘Heb je nog iets leuks meegemaakt vandaag?’ vroeg Alyssa nieuwsgierig.

‘Ja, vanochtend had mijn broertje Harry een scheetkussen op mijn vaders stoel gelegd. Toen papa ging zitten klonk er zo’n harde knal dat mijn moeder van walging de kamer verliet. Daarna verstopte Harry snel het scheetkussen. Volgens mij denkt mijn moeder nog steeds dat mijn vader een echte scheet liet.’

Alyssa moest hard lachen. ‘Je broertje klinkt als een grappige jongen. Lijkt hij een beetje op jou?’

‘Nee, absoluut niet! Harry houdt van ballet en zingen, maar ik niet. En hij houdt niet van mijn hobby’s.’

‘Waarom houd je niet van ballet?’ vroeg Alyssa verbaasd. ‘Ballet is het leukste dat er bestaat.’

‘Ik ben geen meisje.’

‘Dus?’

Alyssa leek in de war te zijn. Roberto ook. Moest hij dit nu serieus gaan uitleggen?

‘Ballet is voor meisjes,’ zei hij. ‘Aangezien ik geen meisje ben, kan ik dus ook niet van ballet houden.’

‘Heb je het ooit geprobeerd?’

‘Nee.’

‘Hoe weet je dan dat je er niet van houdt?’

‘Dat weet ik gewoon.’ Roberto sloeg zijn armen over elkaar. ‘Bovendien wil ik niet gepest worden zoals Harry. Ze noemen hem een mietje.’

‘Hm, en wat vind jij? Is hij een mietje?’

Roberto zuchtte. ‘Ik weet het niet. Ik vind het in ieder geval dom dat hij aan iedereen vertelt dat hij van ballet en zingen houdt. Het is zijn eigen schuld dat hij gepest wordt.’

Er viel een stilte. Roberto pulkte nerveus aan zijn nagels. Iets in hem bracht hem aan het twijfelen.

‘Dat zeiden ze ook tegen mij,’ zei Alyssa opeens zachtjes. ‘Dat als ik niet zo dik zou zijn, ik ook niet gepest zou worden. Dat het mijn eigen schuld was en dat ik het verdiende om uitgescholden te worden.’

Roberto schoof onrustig heen en weer op de toiletbril. Zijn hart bonsde in zijn keel en zijn ademhaling versnelde. ‘Zeiden de monsters dat?’ stamelde hij.

‘Ja, maar niet alleen de monsters, de hele klas. Ze hebben mijn tutu kapotgescheurd en er met z’n allen om gelachen. Ik heb er alles aan gedaan om slanker te worden, maar het lukte me niet. Hoe harder ik het probeerde, hoe dikker ik leek te worden.’ Er klonk zacht gesnik.

‘Wat vreselijk ...’

‘Monsters zijn overal, Roberto. Maar jij bent geen monster. Toch?’

‘Nee.’ Er klonk twijfel door in zijn antwoord.

Het gesnik hield op. ‘Nee, jij bent geen monster. Jij bent degene die monsters tegenhoudt.’

Roberto voelde zich duizelig worden. ‘Ik weet niet of ik dat kan, Alyssa. Hoe moet je in hemelsnaam een monster tegenhouden?’

‘Daar heb je anderen voor nodig. Daarom moet je je broertje helpen.’

‘Maar ik ben bang, Alyssa. Wat als ze mij ook gaan pesten?’

‘Het is logisch dat je bang bent, maar soms moet je je angst opzijzetten. Je was toch geen mietje?’

Roberto sloeg met zijn handen tegen zijn hoofd en kreunde. Hij voerde een innerlijke strijd met zichzelf. Alles werd hem even te veel.

‘Nee!’ riep hij toen. ‘Sorry, ik kan hem niet helpen.’

Hij rende snel de toiletten uit.

Roberto keek ongeduldig om zich heen. Waar bleef Harry toch? Hij had hier allang moeten zijn. Roberto had zijn moeder beloofd dat hij samen met Harry naar huis zou lopen. Eigenlijk had hij daar

helemaal geen zin in, maar zijn moeder had erop gestaan.

Toen Roberto zijn broertje eindelijk aan zag komen lopen voelde hij van alles, maar voornamelijk schaamte en boosheid. Schaamte omdat hij zijn broertje niet als normaal beschouwde. Boosheid omdat Harry iedereen vertelde dat hij van ballet en zingen houdt. Daardoor werd Roberto in zijn oude woonplaats vaak uitgescholden, zelfs door zijn eigen vrienden. Ze hadden hem een mietje en een zwakkeling genoemd omdat hij Harry's oudere broer was. In Duivenstad kon Roberto met een schone lei beginnen. Maar dan mochten zijn nieuwe klasgenoten hem niet samen met zijn broertje zien.

'Ze hebben in mijn balletschoenen geknipt,' zei Harry toen hij voor Roberto stond. Hij zwaaide met zijn kapotte balletschoenen voor Roberto's gezicht.

'Dat is misschien maar beter zo, Harry. Dan kun je ook niet meer dansen.' Roberto keek angstig om zich heen.

'Wat moet ik nu doen?' vroeg Harry wanhopig. 'Balletschoenen zijn hartstikke duur en ik heb ze nodig om te dansen.'

'Mama kan vast wel een nieuw paar voor je kopen. Kom, laten we gaan.' Hij pakte zijn broertje stevig vast, maar die maakte zich los.

'Ik weet het niet, hoor ...' zei Harry met een beteuterd gezicht. 'Deze balletschoenen waren net nieuw.'

'Harry, niet zo zeuren. Ik wil naar huis.' Roberto schrok van zijn eigen kilheid, maar hij bleef standvastig. Met grote passen liep hij in de richting van hun huis. Met of zonder zijn broertje, dat interesseerde hem niet meer.

'Roberto, wacht!' riep Harry. Hij rende Roberto achterna en greep zijn hand vast.

'Raak me niet aan!' snauwde Roberto. Hij rukte zijn hand los en versnelde zijn pas.

Het kostte Harry veel energie om zijn oudere broer bij te houden. 'Waarom lopen we zo snel, Roberto?' hijgde hij.

'Omdat ik heel nodig naar het toilet moet,' loog Roberto. Hij deed zijn capuchon op.

'Waarom ga je dan niet op school?'

'Omdat ik thuis naar het toilet wil, Harry. Stel geen domme vragen en loop door.'

'Je doet raar, Roberto.'

'Kijk, daar loopt het mietje!' riep een jongensstem opeens.

Roberto bleef geschrokken staan. Hij zag Harry ineenkrimpen.

'Mietje, mietje, mietje, mietje!' riepen drie jongens in koor.

'Wie zijn dat?' vroeg Roberto aan Harry. Hij zag dat zijn broertje trilde.

'Chris, Sem en Lucas. Ze zitten bij me in de klas.'

'Jij bent zeker onderweg naar je balletles?' vroeg een van de jongens treiterig. Hij was de langste van de drie en minstens een kop groter dan Harry.

‘Geen antwoord geven en doorlopen,’ siste Roberto terwijl hij weer begon te lopen.

Snel liep Harry achter hem aan.

‘Harry is een meisje!’ riep een van de jongens.

Harry bleef staan. ‘Ik ben helemaal geen meisje!’ riep hij terug.

‘Helemaal wel!’

‘Harry, doorlopen!’ zei Roberto op felle toon. Hij pakt hem bij zijn arm vast en duwde hem vooruit.

‘Au, je doet me pijn!’

‘Je loopt niet snel genoeg.’

‘Ik kan jouw tempo niet bijhouden.’ Harry wreef met een verbeterd gezicht over zijn arm.

‘Nou, dat is dan jouw probleem.’ Roberto ging nog sneller lopen, waardoor Harry al snel een meterslange achterstand opliep.

‘Roberto, wacht!’ riep Harry. Maar Roberto was de hoek al om.

‘Waar is Harry?’ vroeg mevrouw Colombo verbaasd toen Roberto in z’n eentje door de voordeur kwam.

‘Weet ik niet.’

Mevrouw Colombo fronste haar wenkbrauwen. ‘Dat weet je niet? Maar jullie zouden samen naar huis komen.’

Roberto gaf geen antwoord en liep de trap op naar zijn slaapkamer.

‘Roberto! Hallo? Waar is je broertje?’

Roberto sloeg de deur van zijn kamer met een harde knal dicht. Hij had geen zin in dit gedoe. Waarom kon zijn broertje hem niet gewoon met rust laten?

Even later ging de bel. Harry was thuis.

Op zijn tenen liep Roberto naar de trap, waar hij ging zitten om naar Harry en zijn moeder te luisteren. Hij hoorde zijn broertje huilen.

‘Och, schat,’ zei mevrouw Colombo. Ze aaide over Harry’s hoofd. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Z-ze he-hebben m-mijn b-b-balletschoenen kapotge-geknipt,’ zei Harry. Hij kon nauwelijks door zijn tranen heen praten.

Mevrouw Colombo keek geschrokken naar de balletschoenen in de handen van haar zoon. Ze voelde een immense woede opkomen, maar hield zich in. Harry was al verdrietig genoeg en ze wilde hem niet nog meer van streek maken. ‘Vanmiddag gaan we nieuwe balletschoenen voor je kopen,’ zei ze vastberaden.

Harry’s gezicht klaarde op. ‘Echt?’

‘Natuurlijk. Ik gooi deze meteen weg.’

‘Maar wat als ze mijn nieuwe balletschoenen ook kapotmaken?’

Mevrouw Colombo dacht na. ‘Misschien is het beter om je balletschoenen niet meer mee te nemen naar school.’

Harry knikte en liep samen met zijn moeder de woonkamer in. Hij voelde zich al een stuk beter.

Roberto had het hele gesprek vanaf de trap kunnen volgen. Hij schaamde zich opeens heel erg. Hij had zijn broertje alleen achtergelaten op straat terwijl drie jongens hem belachelijk maakten. Nu hij daarover nadacht, was dat wel heel gemeen. Was hij dan toch een monster? Had hij tegen Alyssa gelogen?

Hoofdstuk 9

‘Snap jij dit?’ vroeg Roberto aan David. Ze zaten naast elkaar, beiden met hun rekenboek voor zich op tafel.

David spande de spiertjes rond zijn ogen aan en keek naar de som. ‘Ja, je moet de lengte met de breedte vermenigvuldigen.’

‘Dus zes maal zeven?’

David knikte.

‘Weet iemand het antwoord?’ vroeg de juf.

Roberto stak meteen zijn vinger op. Eindelijk wist hij een antwoord.

‘Het antwoord is 42,’ zei hij toen hij de beurt kreeg.

De juf knikte en glimlachte.

‘Wat ga je vanmiddag na school doen?’ vroeg David aan Roberto.

Roberto dacht na. ‘Weet ik nog niet.’

‘Misschien kunnen we samen gamen?’ stelde David voor.

Roberto knikte enthousiast. ‘Ja, leuk!’

Nadat de schoolbel ging, renden Roberto en David zo snel ze konden naar het huis van David.

‘Hoi pap,’ zei David toen hij met Roberto door de voordeur kwam.

‘Hoi meneer,’ zei Roberto beleefd.

‘Dag Roberto,’ zei Davids vader vriendelijk. ‘Wat leuk om je weer te zien.’

‘Roberto en ik gaan gamen,’ zei David. ‘Is dat goed?’

‘Willen jullie niet eerst wat drinken?’ vroeg Davids vader verbaasd.

‘Nee, we gaan meteen naar boven,’ riep David. Hij trok Roberto mee naar zijn kamer.

Eenmaal boven keek Roberto zijn ogen uit. ‘Je hebt echt een coole kamer!’

‘Dank je.’ David gooide zijn rugzak op de grond en zette zijn computer aan. Hij opende de bibliotheek van het gameplatform. ‘Wat zullen we spelen?’

Roberto keek met bewondering naar Davids verzameling. Hij had nog nooit zoveel games bij elkaar gezien. ‘Welke games heb je allemaal?’

‘Te veel om op te noemen.’ David grinnikte. ‘Misschien kunnen we *Cyborg* spelen.’ Hij wees naar een van de games op het scherm.

Roberto kon zijn ogen niet geloven. ‘Wow, is die niet gloednieuw?!’

‘Klopt,’ zei David trots.

‘O, wat cool! Ja, tuurlijk wil ik die spelen!’

‘Heb je hem al eerder gespeeld?’

‘Nee.’ Roberto wreef enthousiast in zijn handen. Hij kon niet wachten om de game te spelen.

Davids vader kwam de kamer binnen met twee glazen limonade in zijn handen. ‘Ik dacht dat jullie hier wel zin in zouden hebben.’

Hij zette de glazen op Davids bureau.

‘Dank je, pap,’ zei David.

‘Niet te lang gamen, hè? Het is mooi weer buiten.’

‘Ja, pap,’ zei David op een klagerige toon. Hij had duidelijk geen zin om naar buiten te gaan.

Davids vader liep glimlachend de kamer weer uit.

‘Helaas kun je *Cyborg* niet met z’n tweeën spelen, dus we moeten steeds van beurt wisselen. Vind je dat erg?’ vroeg David.

Roberto schudde zijn hoofd.

‘Zal ik als eerste spelen? Dan kan ik je laten zien hoe de game werkt.’

‘Ja, dat is goed.’

Na vijf minuten klonk er een geluidje. Het was *game over*.

‘Ah nee, hè,’ zei David. Hij keek teleurgesteld naar het scherm.

‘Mag ik nu?’ vroeg Roberto verheugd.

‘Ja, dat is goed.’ David stond op en maakte plaats.

Roberto wist het veel langer uit te houden in de game dan David. Pas na een kwartier klonk het signaal dat het *game over* was.

David keek hem met open mond aan. ‘Weet je zeker dat je deze game nog nooit eerder hebt gespeeld?’

‘Heel zeker.’

‘Niet te geloven ...’

Roberto grinnikte. ‘Ik zei toch dat ik goed kan gamen?’

‘Ja, maar ik wist niet dat je zó goed was.’

Het bleef even stil.

‘Mag ik je wat vragen?’ vroeg David plots nerveus.

‘Ja, natuurlijk.’

‘Waarom zit je eigenlijk zo vaak op het toilet in de pauzes?’

Roberto schrok. Die vraag had hij niet verwacht. ‘O, ehm ... gewoon.’

‘Ik vind het jammer dat we nooit samen de pauzes doorbrengen.’ David zag dat Roberto zich ongemakkelijk voelde. ‘Je hoeft het niet te vertellen als je dat niet wilt.’

‘Nee, ik wil het wel vertellen, maar ik ben bang dat je me raar zult vinden.’

‘Ik beloof dat ik je niet raar zal vinden!’

Roberto aarzelde. Hij zag aan Davids ogen dat hij de waarheid sprak. Dat moedigde hem aan om over Alyssa te vertellen. ‘Ik heb

een meisje leren kennen. Haar naam is Alyssa. Ze zit in het plafond van de jongenstoiletten bij ons op school.'

'Een meisje in het plafond van de jongenstoiletten?' David probeerde te verwerken wat Roberto zojuist gezegd had. 'Wat doet ze daar?'

'Ze zegt dat ze daar wacht op de monsters.'

'De monsters?'

'Ja, hun namen zijn Claudius, Troy en Alexander. Ze hebben tegen Alyssa gezegd dat ze dik is en ze komen pas terug als ze slank is.'

David schoot in de lach. 'Dat is het raarste wat ik ooit heb gehoord.'

'Ik weet het. Ik vind het eerlijk gezegd ook een beetje raar.'

'Kan ik die Alyssa ontmoeten?'

'Ze zit in het plafond, dus nee, dat kan niet.'

'Maar ze kan toch naar beneden komen?'

'Nee, pas als de monsters komen en ze slank genoeg is, kan ze uit het plafond komen.'

David keek eerst teleurgesteld, maar toen verscheen er een glimlach op zijn gezicht. 'Maar we kunnen dus wel met haar praten?'

'Dat gaat lastig worden. Alleen ik en één andere jongen kunnen haar horen. Als je haar nog nooit eerder in de toiletten hebt gehoord, kun je waarschijnlijk niet met haar praten.'

'Misschien durfde ze eerder niet tegen me te praten. Ze vertrouwt

jou. Als je mij aan haar voorstelt, vertrouwt ze mij ook en kan ik misschien wél met haar praten.'

'Hm, ja, misschien.' Roberto voelde een knoop in zijn maag. Nu hij er beter over nadacht, wilde hij David eigenlijk helemaal niet voorstellen aan Alyssa. Hij had opeens spijt dat hij hem over haar had verteld. Er bestond een kans – weliswaar een heel kleine kans, maar het was een kans – dat David met Alyssa kon praten. Dan zou Roberto's band met haar niet langer speciaal zijn. Hij wist dat het egoïstisch was, maar hij wilde haar voor zichzelf hebben. Hij wilde haar met niemand delen, zelfs niet met David.

'Dus je stelt me morgen aan haar voor?' vroeg David.

'Ja, is goed,' zei Roberto met tegenzin.

Toen Roberto die middag naar huis liep, voelde hij zich rot. Hij dacht erover na om morgen tegen David te zeggen dat hij Alyssa had verzonnen. Maar hij vermoedde dat David toch wel zou proberen om contact met haar te maken. Hij was nieuwsgierig naar haar geworden. En als hij haar dan daadwerkelijk zou kunnen verstaan zou hij weten dat Roberto had gelogen. Dat was geen optie.

'Wat zie je wit,' zei mevrouw Colombo toen Roberto thuiskwam. Ze keek hem met een onderzoekende blik aan en schoof een stoel naar achteren zodat hij kon zitten.

Roberto plofte neer op de stoel en legde zijn armen op tafel. 'Ik voel me niet zo lekker.'

Mevrouw Colombo legde haar hand op zijn voorhoofd. 'Je hebt geen koorts.'

'Ik denk niet dat ik ziek ben.'

‘Wat is er dan aan de hand?’

Roberto haalde zijn schouders op en keek sip naar de grond.

‘Heeft het iets te maken met dat meisje?’ vroeg zijn moeder.

‘Alyssa was haar naam, toch?’

‘Wat?’ vroeg Roberto geschrokken.

‘Heb je liefdesverdriet?’

‘Nee, mam, ik weet niet waar je het over hebt. Ik vind Alyssa niet eens leuk.’ Hij voelde zijn wangen rood worden. Hij vond Alyssa wel leuk, maar dat mocht zijn moeder niet weten.

‘Zit ze nog steeds in het plafond?’

‘Ja.’

Mevrouw Colombo zuchtte en pakte Roberto’s hand. ‘Roberto, ik maak me zorgen om je.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik bang ben dat je dingen hoort en ziet die er niet zijn. Misschien voel je je daarom niet goed.’

Roberto keek zijn moeder boos aan. ‘Alyssa is echt, mama. Hoe vaak moet ik dat nu nog zeggen?’

Mevrouw Colombo keek haar zoon bezorgd aan en knikte. Ze wilde hem geen pijn doen, maar ze wilde hem ook beschermen voor het lot van haar vader. ‘Ik weet dat je dat gelooft, maar ik denk eerlijk gezegd dat ze alleen in jouw hoofd zit,’ zei ze voorzichtig. ‘Het lijkt me zeer onwaarschijnlijk dat er een meisje in een plafond zit. Als je wilt, kun je er met iemand over praten.’

‘Met wie dan?’

‘Met iemand die ervoor is opgeleid om over dit soort dingen te praten. Een psycholoog.’

‘Een psycholoog? Ik wil helemaal niet praten met een psycholoog!’

‘Ik denk dat dat het beste voor je is, Roberto.’

Roberto schoof boos zijn stoel naar achteren en rende naar zijn kamer. Hij voelde zich verraden en onbegrepen. Hij wenste dat zijn vader thuis was, maar die zat de laatste tijd altijd in zijn restaurant.

Kon hij Alyssa maar aan zijn ouders voorstellen, dat zou alles een stuk gemakkelijker maken.

Hoofdstuk 10

‘Ik heb vandaag iemand meegenomen,’ zei Roberto. Hij stond samen met David in het toilethokje.

‘Wie dan?’ vroeg Alyssa.

‘David, mijn beste vriend.’ Roberto voelde zijn wangen rood worden. Hij wist niet zeker of David hem ook als zijn beste vriend beschouwde.

‘Hoor je haar op dit moment?’ vroeg David aan Roberto.

Roberto knikte. ‘Alyssa, zeg eens wat.’

‘Hoi David,’ zei Alyssa.

‘Kun je haar horen?’ vroeg Roberto aan David.

David schudde zijn hoofd. ‘Ik hoor helemaal niemand.’

‘Dan kun je haar niet horen.’

David keek beteuterd. ‘Jammer.’

‘Roberto, kun je tegen David zeggen dat ik het leuk vind om kennis met hem te maken?’ vroeg Alyssa.

‘Ze zegt dat ze het leuk vindt om kennis met je te maken.’

David keek naar het plafond. Hij kon zich nauwelijks voorstellen dat daar een meisje in zat. Het leek hem geen fijne plek om te zitten. ‘Zeg maar tegen haar dat ik het ook leuk vind om haar te ontmoeten.’

‘Ze kan je horen,’ zei Roberto.

‘O ja,’ zei David. Hij krabde aan zijn hoofd. Hij vond het een beetje raar allemaal.

‘David heeft een leuke stem,’ zei Alyssa opeens.

Roberto voelde jaloezie opkomen.

‘Zegt ze nog iets?’ vroeg David nieuwsgierig aan Roberto.

‘Ze zegt dat ze je stem niet zo leuk vindt.’

‘Hé, dat zei ik helemaal niet!’

David sloeg beledigd zijn armen over elkaar. ‘Dat is niet aardig, Alyssa.’

‘Roberto, zeg tegen hem dat ik dat niet heb gezegd!’

Roberto grinnikte ondeugend. ‘Ze zegt ook dat je een rare naam hebt.’

‘Roberto!’ riep Alyssa boos.

‘Nou ja zeg!’ zei David. ‘Hoe durft ze?!’ Hij liep boos de toiletten uit.

‘Roberto, zeg tegen hem dat ik dat niet heb gezegd. Als je dat niet doet, praat ik nooit meer tegen je.’

Roberto slikte. Dat was niet zijn bedoeling. Hij liep David snel achterna. ‘David, wacht!’

‘Ik vind die Alyssa helemaal niet aardig,’ mopperde David.

‘Ik maakte een grapje,’ zei Roberto. ‘Alyssa zei die dingen niet. Ze vindt je stem juist leuk. Ik loog.’

‘O, echt? Maar waarom zei je dat dan?’

Roberto keek verlegen naar zijn voeten. ‘Zomaar, vond ik grappig. Zullen we weer terug naar binnen gaan?’

‘Wacht,’ zei David. Hij pakte Roberto’s arm vast. ‘Hoe weet ik zeker dat Alyssa echt is? Ik bedoel, wie zegt dat je haar niet verzonnen hebt?’

Roberto haalde zijn schouders op. ‘Je zult me moeten vertrouwen.’

David keek aarzelend naar de deur van de jongenstoiletten en weer terug naar Roberto. ‘Oké,’ zei hij ten slotte. ‘We gaan terug.’

‘Alyssa, we zijn er weer,’ zei Roberto.

‘Heb je tegen David gezegd dat je loog?’

‘Ja.’

‘Alyssa?’ vroeg David.

‘Ze luistert,’ zei Roberto.

David keek naar het plafond. ‘Ik wil tegen je zeggen dat ik het heel naar voor je vind dat je daar in je eentje in het plafond zit.’

Er klonk een zucht. ‘Zeg maar tegen David dat hij zich er niet rot over hoeft te voelen. Het is mijn eigen keuze om hier te zitten.’

Roberto herhaalde haar woorden.

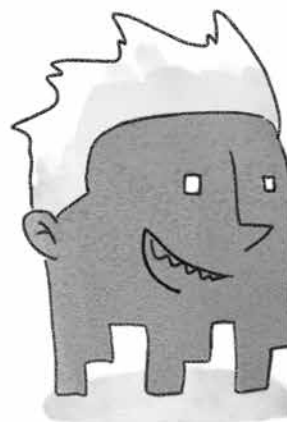
‘Waarom zit ze daar ook alweer?’

‘Ze is aan het wachten.’

‘Op wie?’

‘De monsters,’ zeiden Alyssa en Roberto in koor.

David wreef nerveus over zijn arm. ‘O ja. En wanneer komen die monsters?’

‘Dat weet ze niet precies, maar ze denkt dat het niet lang meer zal duren.’

‘Misschien kunnen wij die monsters vinden,’ stelde David voor. ‘Dan kan ze daar weg.’

Dat vond Roberto eigenlijk wel een goed idee. Hij baalde dat hij daar zelf nog niet op was gekomen.

Maar Alyssa was minder enthousiast.

‘Dat wil ik jullie niet aandoen. Straks zijn jullie hun volgende slachtoffers.’

‘Ik ben niet bang,’ zei Roberto dapper. ‘Waar kunnen we die monsters vinden?’

‘Ze gaan hier naar school,’ zei Alyssa. ‘Het verbaast me dat jullie ze niet kennen, want ze zijn de populairste jongens van de school.’

‘Ze gaan hier naar school en zijn de populairste jongens,’ herhaalde Roberto.

David fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wacht, wat waren hun namen ook alweer?’

‘Claudius, Troy en Alexander,’ antwoordde Roberto.

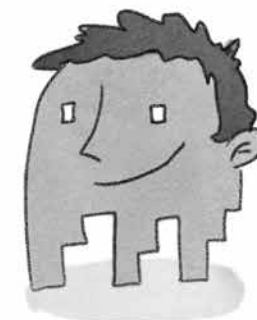
‘Hm, nog nooit van gehoord.’

‘Nee, ik ook niet. Weet je zeker dat ze hier naar school gaan, Alyssa?’

‘Ja, heel zeker.’

‘Hoe zien ze eruit?’ vroeg David.

‘Claudius is lang en breed,’ zei Alyssa. ‘Hij heeft

blonde stekelharen en een bleke huid. Alexander is de kleinste, hij draagt een bril en heeft helderblauwe ogen. Hij heeft ook een groot litteken op zijn wang. Troy is zijn tweelingbroer. Hij is iets langer dan Alexander.'

Roberto herhaalde alles wat Alyssa zei.

'Ik ken niemand die aan hun beschrijvingen voldoet,' zei David uiteindelijk.

'Misschien zijn ze verhuisd of naar een andere school gegaan,' zei Roberto.

'Nee, dat kan niet,' zei Alyssa.

'O, Alyssa zegt dat dat niet kan.'

'Hm, dan moeten we toch maar eens gaan rondvragen naar die Claudius, Troy en Alexander,' zei David.

Er kwam iemand binnen. Roberto legde snel zijn wijsvinger op Davids lippen en fluisterde dat hij stil moest zijn. Maar toen de jongen een harde scheet liet, kon David het niet laten om te lachen.

'Ssst,' zei Roberto tegen David.

'Hallo, is daar iemand?' vroeg de jongen verschrikt. Het was Peter, een klasgenoot. Hij bleef nog een tijdje op het toilet zitten, maar trok uiteindelijk door en verliet de ruimte.

'Zo, dat was een harde scheet,' zei David toen de kust veilig was. Hij en Roberto proestten het uit.

'Waarom zit Alyssa eigenlijk in het plafond van de jongenstoiletten?' vroeg David toen ze uitgelachen waren. 'Ik bedoel, waarom niet bij de meisjestoiletten?'

'Omdat dit vroeger de meisjestoiletten waren,' legde Alyssa uit.

'Dit waren vroeger de meisjestoiletten,' herhaalde Roberto. 'De

monsters waren haar gevolgd en zeiden dat ze hier moest wachten tot ze slank zou zijn.'

'Het gat?' vroeg David verbaasd. 'Ik zie helemaal geen gat, hoor.'

'Dat hebben ze dichtgemaakt,' legde Roberto uit.

'Hm, en hoelang zit Alyssa ook alweer in het plafond?'

'Weken,' antwoordde Roberto.

David keek verbaasd. 'Weken?! Maar dat kan toch helemaal niet? Zolang kan iemand daar niet overleven.'

'Alyssa heeft geen eten en drinken nodig.'

'Iedereen heeft eten en drinken nodig.'

'Alyssa niet.'

David bracht zijn lippen naar Roberto's oor. 'Ik vind haar maar raar,' fluisterde hij zachtjes.

'Ik kan hem horen, hoor,' zei Alyssa beledigd.

Op dat moment klonk de schoolbel.

'Laten we gaan,' zei David, die heel graag de jongenstoiletten wilde verlaten. Het viel Roberto op dat hij opeens heel bleek zag.

'Wat vind je van haar?' vroeg Roberto nieuwsgierig toen ze de toiletten uit liepen.

'Ehm, ik weet het niet,' antwoordde David eerlijk.

Roberto keek hem vragend aan. 'Wat bedoel je, je weet het niet? Alyssa is het leukste meisje op aarde.'

'Ik vind haar eerlijk gezegd een beetje eng. Ze zei vreemde dingen en het was koud in de jongenstoiletten, veel kouder dan anders. Ik weet niet of ik die monsters wel wil vinden ...' David durfde Roberto niet aan te kijken.

'Maar net was je nog zo vastberaden.'

‘Ja, dat weet ik wel, maar ik moet er toch nog even over nadenken.’

Roberto knikte begripvol. Het was ook allemaal veel om te verwerken. En nu hij erover nadacht, was het inderdaad erg koud in de jongenstoiletten. Veel kouder dan in de rest van de school.

Terwijl ze naar de les liepen, keek David af en toe achterom om er zeker van te zijn dat Alyssa hen niet volgde.

Hoofdstuk 11

Roberto had rondgevraagd naar een Claudius, Troy en Alexander, maar niemand kende hen. Althans, niemand kende een Alexander die aan Alyssa's beschrijvingen voldeed. De enige Alexander in Duivenstad was zestig jaar en woonde met zijn hondje in een flat. Het leek Roberto zeer onwaarschijnlijk dat hij degene was waar Alyssa het over had.

‘Misschien liegt ze,’ zei David tegen Roberto toen hij het nieuws aan hem had verteld. Ze liepen samen het voetbalveld af.

‘Waarom zou ze liegen?’ vroeg Roberto verbaasd.

‘Omdat ze aandacht zoekt.’

Roberto schudde zijn hoofd. ‘Nee, zo is Alyssa niet. En als die monsters niet bestaan, waarom zou ze dan in het plafond zitten?’

David haalde zijn schouders op, dat wist hij ook niet. ‘Ik vind die Alyssa maar raar. Misschien heb je haar wel verzonnen.’

Roberto keek David vijandig aan. ‘Ik heb haar niet verzonnen!’

‘Misschien niet expres, maar per ongeluk. Zolang ik Alyssa niet kan zien en horen, ben ik bang dat ik je niet geloof, Roberto. Sorry.’

‘Prima, dan geloof je me maar niet. Dat maakt me helemaal niets uit.’ Roberto sloeg zijn armen over elkaar. Het maakte hem wel uit. Zoiets zou een beste vriend nooit zeggen.

Het bleef een hele tijd stil. Roberto en David waren allebei in gedachten verzonken.

‘Ik denk dat ik Annemarie verkering ga vragen,’ zei David opeens. Roberto keek zijn vriend verbaasd aan. ‘Vind je haar leuk dan?’
‘Ja, heel erg. Ze is het mooiste meisje dat ik ken.’ Er verscheen een dromerige blik in zijn ogen. ‘Ben jij ooit verliefd geweest, Roberto?’

‘Ja, ik denk dat ik verliefd ben op Alyssa.’

David rolde met zijn ogen. ‘Ze bestaat niet.’

‘Ze bestaat wel.’ Roberto voelde weer boosheid opkomen.

‘Zelfs als ze zou bestaan kun je niet verliefd op haar zijn.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat je niet weet hoe ze eruitziet. Wat als ze ontzettend dik is en geen tanden heeft?’

‘Het maakt me niet uit hoe ze eruitziet. Alyssa is voor mij hoe dan ook het mooiste meisje dat er bestaat.’ Roberto voelde vlinders in zijn buik bij de gedachte aan haar.

David keek hem niet-begrijpend aan. Zelf zou hij nooit verliefd op Annemarie kunnen zijn als hij niet zou weten hoe ze eruitzag.

‘Ga je morgen weer naar haar toe?’ vroeg hij.

‘Ja, ga je mee?’

‘Nee, ik denk het niet. Ik wil liever naar buiten in de pauze.’

Roberto knikte. Dat vond hij eigenlijk helemaal niet zo erg. Dan had hij Alyssa tenminste voor zichzelf.

‘Ik moet naar een psycholoog, Alyssa,’ zei Roberto toen hij de volgende dag weer op de jongenstoiletten zat.

‘Een psycholoog?’ vroeg Alyssa geschrokken. ‘Waarom moet je naar een psycholoog?’

‘Omdat mijn moeder denkt dat ik dingen zie en hoor die er niet zijn.’

‘Omdat ze denkt dat je mij verzint, bedoel je?’

‘Ja.’ Roberto beet op zijn onderlip.

‘Ga je de psycholoog over mij vertellen?’

‘Nee, ik denk het niet. Als ik de psycholoog over jou vertel, verklaart ze me voor gek.’

‘Maar ik besta, Roberto.’

‘Ja, maar dat weet de psycholoog niet.’

Het bleef even stil.

‘Alyssa, waarom houd je eigenlijk zoveel van ballet?’ vroeg Roberto toen.

Hoofdstuk 12

‘Voor mijn achtste verjaardag had mijn moeder twee tickets gekocht voor *Het zwanenmeer*. In eerste instantie was ik teleurgesteld, want ik wilde graag een poppenhuis. Maar toen de voorstelling begon, werd ik omvergeblazen. Nog nooit eerder had ik zo iets moois gezien. Het was magisch. Toen ik de balletdansers op het podium zag, wist ik dat ik daar op een dag ook wilde staan. Als ik dans, voel ik me vrij. Dan weeg ik niets meer en voel ik me mooi en elegant als een zwaan. En ik vergeet alles om me heen, dat is fijn.’

Roberto vroeg zich af of Harry zich ook mooi en elegant voelde als hij danste.

‘Dat is een mooi verhaal,’ zei hij. ‘Het klinkt alsof ballet veel voor je betekent.’

‘Het betekent álles voor me. Voel jij je ook mooi en elegant als je gamet, Roberto?’

Roberto wreef over zijn kin. Als hij zich op zijn best voelde tijdens het gamen, voelde hij zich eerder stoer en onoverwinnelijk. ‘Nee, niet echt,’ antwoordde hij daarom. ‘Ik kan me wel heel stoer voelen, vooral als ik *De Steenman* speel.’

‘Dat is ook fijn, lijkt me.’

De schoolbel ging.

Alyssa zuchtte. ‘Je moet weer gaan, hè?’

‘Ja. Ik zie je maandag weer.’

‘O ja.’ Alyssa klonk teleurgesteld.

Roberto was dat ook. Het liefst zou hij haar morgen weer willen zien. ‘Tot maandag, Alyssa.’

‘Tot maandag.’

Harry rende door het huis. Hij was aan het oefenen voor zijn voorstelling. Hij had namelijk de hoofdrol van Aladdin gekregen.

Roberto werd bloednerveus van zijn broertje. Hij probeerde zijn huiswerk te maken, maar dat lukte totaal niet. ‘Harry, doe normaal!’ riep hij boos.

Harry trok zich niets van hem aan en zwaaide met zijn armen in het rond. Daardoor gooide hij bijna een vaas omver.

‘Harry, misschien kun je beter boven oefenen,’ zei mevrouw Colombo. ‘Roberto probeert zich te concentreren.’

Harry rolde met zijn ogen. Hij wilde helemaal niet naar boven gaan, want de woonkamer was de grootste kamer in het huis. Daar kon hij vrijuit dansen. Bovendien kon Roberto ook huiswerk maken op zijn kamer.

‘Kan Roberto niet naar boven gaan?’ vroeg Harry daarom.

Mevrouw Colombo aaide hem over zijn bruine krullen. ‘Schat, zou je alsjeblieft op je kamer willen oefenen?’ Ze keek hem smeekend aan.

Harry zuchtte en knikte. ‘Tuurlijk, wat Roberto wil. Altijd wat Roberto wil.’ Hij liep mopperend naar boven.

Even later kwam er veel kabaal uit Harry’s kamer.

Roberto smeed zijn pen neer op tafel. ‘Ik heb het helemaal gehad

met zijn stomme voorstelling! De hele dag door moet hij dansen. Kan hij niet gewoon stilzitten?!

‘Ik vraag wel of hij wat stiller kan zijn,’ zei mevrouw Colombo. Ze liep naar boven, zei iets tegen Harry en toen hielden de geluiden op.

‘Eindelijk ...’ zuchtte Roberto. Hij richtte zich weer op zijn rekenboek.

Na enkele minuten verscheen Harry in de woonkamer. Hij liep naar de tuin. Roberto keek hem verbaasd na. Het regende buiten en Harry had slechts zijn balletoutfit aan. Blijkbaar maakte het hem niets uit dat hij nat zou worden.

Roberto probeerde zich te concentreren op zijn huiswerk, maar hij kon het niet laten om af en toe naar zijn broertje te kijken, die in de tuin aan het dansen was. Soms schoot Roberto in de lach, want hij vond dat Harry er belachelijk uitzag. Hij maakte overdreven sprongen en draaide als een malloot in het rond. Het regende harder en harder en Harry danste sneller en sneller.

Opeens zag Roberto voor zich hoe Harry op een podium stond, met vleugels als armen. Daar schitterde hij net zo als de dansers in *Het zwanenmeer*, dat hij op YouTube had gezien. Daar was hij zo in zijn element dat hij alle duisternis vergat. Daar ging hij zo in het dansen op dat hij niet na behoefde te denken en zijn lichaam al het werk deed. Daar keken mensen niet met minachting naar hem, maar met tranen van ontroering omdat ze een jongen nog nooit eerder zo elegant hadden zien dansen.

Roberto betrapte zichzelf erop jaloers te zijn. Hij wenste dat hij net zoveel zelfvertrouwen had als zijn broertje. Hoe kon hij toch met zoveel plezier balletdansen? Zijn klasgenoten walgden van

hem, noemden hem een mietje en knipten zijn balletschoenen kapot. Maar Harry danste daar in de tuin, vrij en onbevreesd, en het leek alsof hij dat voor altijd zou blijven doen. Hij was dapper, vond Roberto. Veel dapperder dan hijzelf.

Harry kwam weer naar binnen. Door zijn natte haar en kleding liet hij overal regendruppels achter op de vloer.

‘Harry, kijk nu wat je doet!’ riep Roberto.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg mevrouw Colombo.

‘Harry heeft de vloer natgemaakt,’ zei Roberto.

‘O, dat maakt niet uit,’ zei mevrouw Colombo. ‘Ik maak het wel even droog.’

Roberto’s mond viel open van verbazing. ‘Als ik de vloer had natgemaakt, was je boos op me geworden. Waarom word je niet boos op Harry?’

‘Ik zou helemaal niet boos op je worden’ Mevrouw Colombo bukte om de vloer droog te maken.

‘Echt wel. Vorige week werd je nog boos omdat ik een paar druppels thee op de grond had laten vallen.’

Mevrouw Colombo schrok. Ze herinnerde zich inderdaad dat ze boos was geworden. ‘Sorry, schat. Ik neem het terug.’

Harry giechelde.

‘Wat is er zo grappig?!’ snauwde Roberto.

‘Als je boos bent, lijkt je op een monster,’ antwoordde Harry.

Roberto gromde, maar hij voelde zich eigenlijk heel verdrietig. Harry’s opmerking deed hem pijn.

‘Harry, lieverd, het is niet lief om dat soort dingen te zeggen,’ zei mevrouw Colombo.

‘Als jij danst, lijkt je op een mietje,’ zei Roberto vals tegen hem. Maar hij meende het niet.

Harry rolde met zijn ogen. ‘Ik ga weer oefenen op mijn kamer.’ Hij rende naar boven en zette de muziek aan.

Diezelfde middag klopte Roberto op Harry’s slaapkamerdeur.

‘Wie is daar?’ klonk er aan de andere kant van de deur.

‘Ik ben het, Roberto.’

Er klonk kabaal in de kamer en even later verscheen Harry in de deuropening. Hij had nog steeds zijn balletoutfit aan, zoals altijd eigenlijk. ‘Wat is er?’ vroeg hij. ‘Kom je me weer beledigen?’

‘Nee, ik wil me verontschuldigen. Het spijt me dat ik je daarstraks een mietje noemde. Ik vraag me gewoon af waarom je zo van ballet houdt.’

Harry keek zijn broer verbaasd aan. ‘Waarom wil je dat weten?’

‘Gewoon, is dat zo raar dan?’ Dat kwam er een stuk gemener uit dan de bedoeling was. Roberto voelde zijn hart tekeergaan.

Harry keek zijn broer wantrouwend aan. ‘Je vraagt mij nooit iets over ballet.’

‘Jij vraagt mij ook nooit iets over gamen.’

Harry grinnikte. ‘Dat is waar.’ Hij deed de deur wat meer open. ‘Maar ik snap nog steeds niet waarom je wilt weten waarom ik van ballet houd.’

Roberto friemelde nerveus aan de touwtjes van zijn trui. ‘Gewoon, ik ben nieuwsgierig. Dat is alles.’

Harry dacht na. Dit was niets voor zijn broer. Was hij iets gemeens van plan?

‘Oké, kom maar binnen,’ zei hij ten slotte. Harry hield de deur open zodat Roberto naar binnen kon.

Er viel een lange stilte. Harry en Roberto keken elkaar ongemakkelijk aan.

‘Zit dat niet akelig?’ vroeg Roberto, wijzend naar Harry’s outfit.

‘Nee, helemaal niet. Ik kan er fijn in bewegen. Een spijkerbroek is veel te hard en te dik.’

Roberto keek naar zijn spijkerbroek, hij vond hem juist heel fijn zitten. Toen hij weer opkeek, viel zijn oog op een poster waar in sierlijke letters ‘Aladdin’ op stond geschreven.

Harry volgde zijn blik. ‘Dat is de poster van mijn voorstelling.’

Roberto knikte. ‘Jij hebt de hoofdrol, toch?’

‘Ja, ik speel Aladdin,’ zei Harry trots. ‘Wil je een van mijn danspasjes zien?’

‘Ja, oké,’ zei Roberto aarzelend. Hij voelde zich er nog niet heel comfortabel bij dat hij met zijn broertje over ballet aan het praten was.

Harry stond op en liep naar een hoek van zijn kamer. Plots maakte hij een grote sprong, draaide een keer in het rond en eindigde met zijn armen boven zijn hoofd.

‘Tada!’ riep hij uit.

‘Dat zag er goed uit,’ zei Roberto, terwijl hij in zijn handen klapte. Hij meende het.

‘Dank je.’ Harry glimlachte.

‘Maar waarom houd je nu zo van ballet? Je hebt nog steeds geen antwoord gegeven op mijn vraag.’

Harry ging op zijn bed zitten. ‘Omdat ballet me laat vliegen. Als ik dans, krijg ik vleugels. Dan voel ik me zo gelukkig dat ik niet kan

stoppen met lachen. Ken je dat gevoel? Dat je vliegt?’

Roberto dacht na. Alyssa gaf hem het gevoel dat hij vloog, maar dat ging hij natuurlijk niet zeggen. ‘Misschien als ik game,’ antwoordde hij. ‘Dan vliegt de tijd voorbij. Vooral winnen is geweldig. Dat voelt als een beloning.’

‘Hm, dansen is ook belonend. Het geeft me kramp, maar ik word er wel steeds beter in. Misschien zijn ballet en gamen dan toch een beetje hetzelfde.’

Roberto dacht na en glimlachte. ‘Ja. Misschien kunnen we een keer samen gamen.’

Harry knikte. Dat leek hem een goed idee.

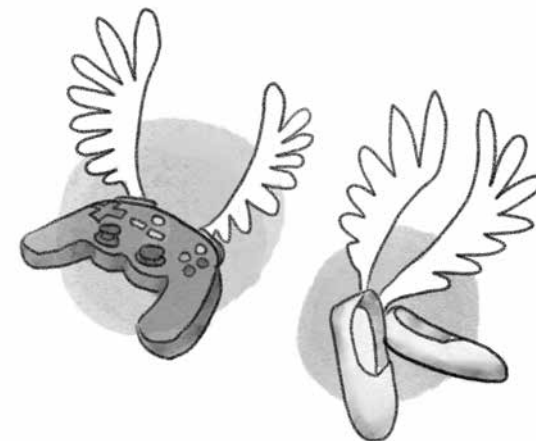
Harry was toch niet zo stom als Roberto dacht. En Harry dacht hetzelfde over Roberto.

‘Jongens, eten!’ riep mevrouw Colombo van beneden.

‘O jee,’ zei Roberto.

Harry grinnikte.

Toen ze samen naar beneden liepen, knepen ze allebei hun neus dicht. Het rook er naar verbrande ui en knoflook. De broers schoten in de lach.

Hoofdstuk 13

Terwijl Roberto in een van de toilethokjes met Alyssa aan het praten was, werd hij plots onderbroken door een jongensstem aan de andere kant van de deur.

‘Tegen wie praat je?’

Roberto verstijfde. Hij had de jongen helemaal niet binnen horen komen.

‘Niemand,’ antwoordde hij.

‘Jawel. Ik hoorde je toch praten.’

‘Zeg dat je tegen jezelf praatte,’ zei Alyssa.

‘Ik praatte tegen mezelf,’ zei Roberto.

‘Het leek toch echt alsof je tegen iemand anders aan het praten was.’

‘Nee hoor.’ Roberto sloot zijn ogen en wenste dat de jongen snel weg zou gaan.

‘Waarom had je het dan over wat je morgen gaat doen?’ vroeg de jongen. ‘Ik ken niemand die met zichzelf over dat soort dingen praat.’

‘Doe jij dat nooit dan?’ vroeg Roberto zo nuchter mogelijk.

‘Nee, eigenlijk niet.’

‘O.’

Het bleef lang stil. Roberto haalde opgelucht adem. Waarschijnlijk was de jongen weggegaan.

‘Dat heb je goed opgelost, Roberto,’ zei Alyssa. ‘Vertel verder over je plannen.’

‘O ja. Ik ...’

Plots trok iemand de deur van het toilethokje open. Roberto schrok zich wild. Hij keek recht in het gezicht van de jongen.

‘Zie je wel! Ik wist dat je tegen iemand aan het praten was!’

‘Ik weet niet waar je het over hebt. Ik praat tegen mezelf. Dat zei ik toch?’

‘Nee, dat kan niet. Je praatte tegen iemand, ik weet het zeker.’ De jongen keek verbaasd het toilethokje in. Roberto was alleen en alle andere hokjes waren leeg.

‘Kun je me wat privacy geven op het toilet?’ vroeg Roberto.

De jongen werd rood. ‘Eh, ja, natuurlijk. Sorry.’ Hij liep beschaamd het toilethokje uit.

Roberto spitste zijn oren. Toen hij niets meer hoorde, kwam hij voorzichtig het hokje uit. De jongen was nergens te zien, maar voor de zekerheid controleerde Roberto alle andere toilethokjes.

‘Dus ...’ begon hij toen hij zeker wist dat de jongen weg was, ‘... mijn moeder is morgen jarig, dus we gaan uit eten.’

‘In je vaders restaurant?’

‘Nee, ergens anders. Dan kan mijn vader ook eens ontspannen eten.’

‘Klinkt gezellig!’

Het viel Roberto op dat Alyssa vaak opgewekt was. Dat vond hij vreemd, want ze zat in een plafond. Zelf zou hij daar waarschijnlijk erg ongelukkig zijn.

‘Waarom ben je eigenlijk zo vaak vrolijk, Alyssa? Het lijkt me niet echt leuk daar in het plafond.’

‘O, dat is het ook niet. Maar wel in mijn hoofd. In gedachten reis ik overal naartoe. Ik beeld me vaak in dat ik op een podium sta.’

‘Hoe is het daar, op het podium?’ vroeg Roberto zacht.

‘Het is er magisch, ik draag een tutu van veren en voel me net een koningin. Tientallen ogen zijn op me gericht, maar ik ben niet zenuwachtig. Ik ben mooi en slank, het slankste meisje ter wereld. Mijn balletoutfit zit perfect om mijn lichaam, mijn bewegingen passen bij de muziek, mijn haar zit prachtig samengebonden in een knot. Alles klopt. Er wordt geklapt en mensen gooien rozen naar me. En dan verander ik heel langzaam in een zwaan. Ik krijg witte veren, mijn nek wordt lang, mijn mond verandert in een snavel en dan ... dan vlieg ik weg.’

Roberto luisterde met gesloten ogen naar Alyssa’s woorden. ‘Ik denk dat ik nu eindelijk begrijp waarom jij en mijn broertje zo van ballet houden.’

‘O, waarom dan?’

‘Omdat jullie kunnen vliegen.’

Alyssa dacht na. ‘Ja, dat klopt wel.’

Roberto zuchtte dromerig. ‘Het lijkt me fijn om te vliegen. Als ik een superkracht mocht uitkiezen, zou dat het zijn.’

‘Jij kunt ook balletdansen, Roberto.’

‘Nee, dat is niets voor mij.’

‘Maar je hebt het nog nooit gedaan.’

Roberto schudde zijn hoofd. Hij

was niet zo elegant als zijn broertje. Hij vloekte als hij gamede en trapte zijn schoenen kapot tijdens voetbal. Zoiets elegants als ballet paste niet bij hem, daar was hij te grof voor. ‘Nee,’ zei hij vastbesloten. ‘Ballet is niets voor mij.’

Toen Roberto naar huis liep, begon hij te twijfelen. Hij had laatst *Het zwanenmeer* op het internet opgezocht en dat had veel indruk op hem gemaakt. Met bewondering had hij naar de balletdansers gekeken. Hun bewegingen zagen er krachtig uit en de muziek was soms zo intens dat hij er kippenvel van kreeg. Roberto had op het puntje van zijn stoel gezeten toen hij ernaar keek.

De dansers zagen er stuk voor stuk gespierd uit, sommige waren zelfs gespierder dan zijn grote voetbalhelden. Ze zagen er zeker niet uit als mietjes. Integendeel, ze zagen er trots uit. Zonder enige moeite tilden ze de ballerina’s op en draaiden hen in het rond, alsof ze zo licht als een veertje waren.

Zou hij ook zo gespierd kunnen worden als hij aan ballet zou doen? vroeg Roberto zich af. Dan zou hij Alyssa op kunnen tillen en haar over het podium dragen.

Misschien was ballet zo stom nog niet.

‘David, wat vind jij van jongens die balletdansen?’ vroeg Roberto de volgende dag tijdens de les.

Hoofdstuk 14

‘Ehm ... ik vind daar eigenlijk niet zoveel van.’

Roberto keek hem verbaasd aan. Hij had niet verwacht dat David dat zou zeggen. Hij kauwde op het uiteinde van zijn pen terwijl hij nadacht. ‘Maar vind je ze geen mietjes, lafaards of zwakkelingen?’

‘Nee-hee, ik zei toch dat ik er niets van vind?’ David rolde met zijn ogen en focuste zich weer op zijn schoolwerk.

‘En wat als ik zou balletdansen? Zou je daar dan iets van vinden?’

‘Nee. Maar ben je dat van plan dan?’

‘Ik wil spieren kweken,’ fluisterde Roberto.

‘En dan ga je op balletles?’

Roberto porde David in zijn zij. ‘Ssst! Ik wil niet dat iemand het hoort.’ Hij keek angstig om zich heen.

David keek hem vragend aan. Hij snapte niet waarom Roberto zo reageerde.

‘Sorry hoor,’ mopperde hij, terwijl hij over zijn zij wreef.

‘Ik ga mijn broertje vragen of hij het me kan leren.’

‘Ik dacht dat je zei dat hij niet op ballet zat.’

‘Roberto zuchtte. Het was tijd om de waarheid te vertellen. ‘Ik heb gelogen. Mijn broertje doet wel aan ballet. Maar je moet me beloven dat je dat aan niemand vertelt!’

David schrok van Roberto’s felheid. ‘Eh, ja, is goed.’

Opgelucht haalde Roberto adem.

Roberto klopte op Harry’s slaapkamerdeur. ‘Harry, ik ben het.’

Harry draaide de muziek wat zachter en deed zijn deur open. ‘Hoi Roberto.’

‘Zou je mij misschien ballet willen leren?’ vroeg Roberto nerveus. Harry keek zijn broer verward aan. Was het echt zijn broer die voor hem stond, de broer die altijd zegt dat jongens niet aan ballet horen te doen?

‘Waarom wil je dat?’ vroeg Harry achterdochtig.

‘Omdat ik spieren wil kweken.’

Harry schoot in de lach. ‘Dat kun je ook op een andere manier doen. Waarom gebruik je papa’s gewichten niet? Is dat niet meer iets voor jou?’

Roberto had niet verwacht dat zijn broertje zo zou reageren. ‘Nee, ik wil dat jij me ballet leert.’

‘Je maakt een grap, toch?’

‘Nee, ik ben bloedserieus.’

‘Maar waarom? Ik dacht dat je een hekel had aan ballet.’

‘Ik heb nooit een hekel gehad aan ballet. Ik dacht alleen dat jongens dat niet horen te doen. Maar nu denk ik daar anders over.’ Roberto keek Harry smekend aan.

Harry zuchtte. ‘Oké, vooruit dan maar.’ Hij liet Roberto naar

binnen en draaide de muziek harder.

‘Wat moet ik doen?’ vroeg Roberto verlegen.

‘Laten we beginnen met een warming-up. Je kunt je aan de vensterbank vasthouden als je dat wilt.’

Roberto glimlachte. Opwarmen kon hij als de beste. Daar hoefde hij echt niet de vensterbank voor vast te houden.

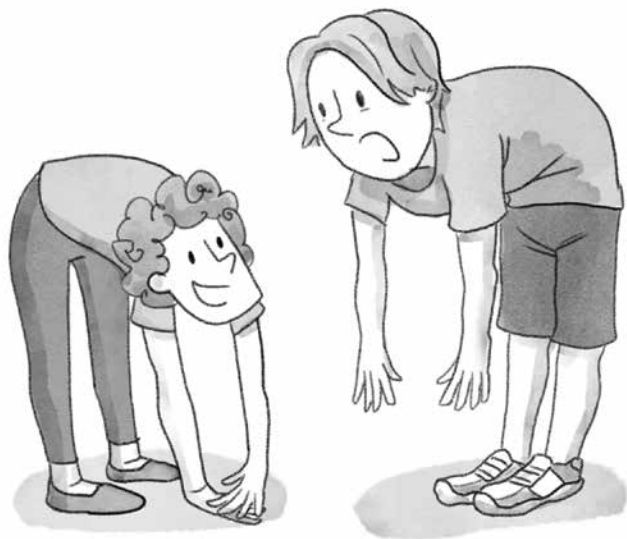
Roberto kopieerde Harry’s bewegingen en kreunde. Die warming-up was moeilijker dan hij dacht. Gauw pakte hij toch maar de vensterbank vast.

Er klonk gekraak. ‘Au!’ riep Roberto. Hij greep naar zijn been. ‘Ik ben hier veel te stijf voor!’

Harry schaterde van plezier. Hij boog voorover en raakte zonder enige moeite de grond aan met zijn vingers.

Roberto probeerde hetzelfde te doen, maar kwam met zijn vingers niet verder dan zijn knieën. Hoe deed zijn broertje dat toch? Had hij speciale spieren of zo? Was hij een of ander bovennatuurlijk wezen?

‘Ik kan dit niet,’ klaagde Roberto.

‘Maar we hebben alleen nog maar de warming-up gedaan,’ zei Harry verbaasd.

‘Ja, dat is nu precies het probleem. Ik kan nog niet eens een warming-up doen. Laat staan dansen. Ik kan helemaal niets.’ Roberto ging verdrietig op Harry’s bed zitten en verborg zijn gezicht achter zijn handen. Hij schaamde zich dood.

Harry ging naast hem zitten. Hij zag zijn grote broer niet vaak huilen. Meestal was hij boos en chagrijnig. Daardoor wist hij nu ook even niet zo goed wat hij moest doen. Heel voorzichtig sloeg hij zijn arm om hem heen.

‘Je kunt helemaal wel iets,’ zei Harry. ‘Je kunt heel goed gamen en voetballen.’

‘Dat stelt niets voor,’ zei Roberto. Hij veegde zijn tranen weg.

‘Hoezo niet? Niet iedereen kan gamen en voetballen, hoor.’

‘Ach, het is helemaal niet zo moeilijk.’

‘Je kunt ook goed koken,’ zei Harry. ‘En moppen vertellen, zeilen, anderen overtuigen. Je kunt heel veel dingen goed.’

‘Vind je?’ Roberto keek Harry met grote ogen aan.

Harry knikte. ‘Ja, dat vind ik echt.’

Roberto glimlachte. Hij veegde zijn neus af aan zijn mouw. ‘Ik vind dat jij goed kunt zingen, Harry. En dansen, zingen, schilderen, leren, pianospelen, schrijven, inspireren ...’ Roberto zuchtte. ‘Soms wens ik dat ik jou was. Ik ken niemand die zo dapper is als jij.’

Harry straalde. Hij kon niet geloven dat Roberto dat tegen hem zei.

‘Vind je me dapper?’

‘Ja, omdat je je droom achternagaat en je je door niemand laat tegenhouden. Omdat je jezelf durft te zijn en omdat je durft te

vliegen, zelfs als anderen je naar beneden proberen te trekken.'

Harry werd verlegen van al die complimenten. Hij was het niet gewend dat Roberto zo aardig tegen hem deed. Hij had lange tijd gehoopt dat hij en zijn broer een betere band zouden krijgen, maar dat had altijd onmogelijk geleken. Maar nu hij zo dicht naast hem zat, voelde hij zich meer verbonden met hem dan ooit. Hij hoopte dat het voor altijd zo zou blijven.

Harry stond op en stak zijn hand uit. 'Zullen we het nog een keer proberen?'

Roberto aarzelde. Maar toen hij in zijn broertjes vertrouwde ogen keek, twijfelde hij niet langer en pakte hij zijn hand.

'Alyssa!' hijgde Roberto. Hij rende het toilethokje in. 'Ik heb gisteren de hele middag gedanst!'

'Echt?' vroeg Alyssa verbaasd.

'Ja, ballet is leuk! Wie had dat gedacht?!'

Alyssa grinnikte. 'Ik zei het toch. Heb je gevlogen?'

Roberto keek beteuterd. 'Nee, dat helaas niet.'

'Maakt niet uit, dat komt wel. Je moet gewoon veel oefenen. Maar waarom heb je eigenlijk gedanst? Ik dacht dat je zei dat ballet niets voor jou was.'

'Ik wil spieren kweken om jou op te kunnen tillen.'

'Je kunt me niet optillen, Roberto. Ik ben dik. Ik ben geen echte ballerina. Een échte ballerina heeft een slanke taille en is elegant. Ik voldoe niet aan die eisen.'

Roberto was in de war. Hij had verwacht dat Alyssa heel anders zou reageren. Hij dacht na en zei toen: 'Dan ga ik extra hard trainen zodat ik genoeg spieren heb om jou op te tillen. En trouwens ... Je zou toch slank zijn als je uit het plafond komt? Dan kan ik je zeker met gemak tillen.'

'Ja, maar dat duurt nog wel even, hoor.'

'Ik heb de tijd.'

Alyssa zuchtte. 'Je kunt beter op zoek gaan naar een échte ballerina, Roberto. Dan verspil je geen tijd.'

Roberto merkte dat hij boos werd. Alyssa moest niet zo negatief over zichzelf praten. 'Als jij geen echte ballerina bent, dan ben ik geen echte gamer.'

'Dat van mij is anders. Iedereen kan gamen, maar niet iedereen kan balletdansen.'

'Wat bedoel je daar nu weer mee?' vroeg Roberto beledigd.

'De balletwereld is competitief. Alleen de slankste meisjes mogen optreden. Is het je dan nooit opgevallen dat alle ballerina's slank zijn?'

Roberto dacht terug aan *Het zwanenmeer*. Hij kon zich inderdaad herinneren dat hij alleen maar slanke meisjes had gezien. 'Dus je eet niets omdat je wilt optreden?' vroeg hij.

'Ja. En om niet gepest te worden. Ik ben boos op de monsters, maar ze hebben gelijk. Ik zit hier voor mijn eigen bestwil. Het is de enige manier om slank te worden.'

Roberto staaarde droevig voor zich uit. ‘Ik zou willen dat ik je van gedachten kon laten veranderen, Alyssa.’

‘Dat hoeft niet. Ik doe dit voor mezelf. Ik vermaak me hier prima. Ik kan overal in mijn hoofd naartoe reizen, weet je nog?’

Dat stelde Roberto iets meer gerust, maar hij had nog steeds zo zijn twijfels.

Toen de schoolbel klonk en Roberto de jongenstoiletten verliet, klonk er zacht gesnik uit het plafond. ‘O, papa, ik mis je zo ... Was je maar hier. Ik wil je stem horen, ik wil de zon zien, ik wil weer zand tussen mijn tenen voelen ... O, monsters, waar blijven jullie toch?’

Hoofdstuk 15

Roberto lag op zijn bed en staaarde dromerig naar het plafond. Hij dacht weer aan Alyssa, zoals hij de hele dag door deed.

Als je Roberto een maand geleden had verteld dat hij verliefd zou worden op een meisje in een plafond, zou hij je voor gek hebben verklaard. Maar het was nu eenmaal gebeurd en hij begon steeds meer aan de vlinders in zijn buik te wennen.

Plots vroeg hij zich iets af. Hij stond op en rende naar beneden. Daar zat zijn moeder aan de eettafel. Ze was druk aan het typen op haar laptop.

‘Mama, wat is er eigenlijk boven een plafond? Is het er groot? Is het er klein? Is het er koud?’ vroeg Roberto.

Mevrouw Colombo zette haar leesbril af. ‘Gaait dit weer over Alyssa?’

‘Nee, ik ben gewoon nieuwsgierig, dat is alles.’

Mevrouw Colombo wreef vermoeid in haar ogen. Ze had helemaal geen zin in dit soort vragen, want ze wilde doorwerken. ‘Ik weet het niet, Roberto. Ik ben aan het werk. Misschien weet papa het.’

Roberto rende weer naar boven. Hij zou het vanavond wel aan zijn vader vragen.

Voor de deur van Harry’s slaapkamer bleef hij staan. Harry was

er niet, want die had nu balletles. Nieuwsgierig liep Roberto de slaapkamer binnen. Hij keek naar de kleine speaker op de grond. Die gebruikte Harry altijd om te oefenen. Roberto drukte op een grote knop, waardoor de muziek aanging. Het was de muziek waar hij en Harry gisteren op hadden geoefend. Roberto kon zich nog een paar danspasjes herinneren en voerde ze uit. Af en toe hoorde hij zijn botten kraken, maar hij gaf niet op. Hij was vastbesloten om beter te worden in balletdansen. Het was een nieuwe uitdaging en Roberto hield van uitdagingen.

‘Wat is hier aan de hand?’ vroeg mevrouw Colombo, die plots in de deuropening verscheen.

Roberto stopte meteen met dansen en zette de muziek uit.

‘Ben je aan het dansen?’

‘Eh, ja.’

‘Ik dacht dat je niet van ballet hield?’

Roberto wreef nerveus over zijn arm. ‘Ik ben er anders naar gaan kijken. Harry heeft me wat pasjes geleerd.’

Mevrouw Colombo glimlachte. ‘Ik ben blij dat jullie beter met elkaar op kunnen schieten.’

Roberto knikte. Daar was hij het zeker mee eens.

Toen zijn moeder de kamer uit liep, zette hij gauw de muziek weer aan om verder te oefenen.

‘Heb je nog gedanst?’ vroeg Alyssa de volgende dag.

‘Ja, en ik word al leniger!’ Roberto stond op van de toiletbril en boog voorover. Hij kwam steeds verder met zijn vingers.

‘O, wat leuk! Het is geweldig om lenig te zijn! Wist je dat ik met

mijn tenen mijn achterhoofd kan aanraken?’

Roberto's mond viel open. ‘Echt?! Dat kan ik niet, hoor.’

Alyssa giechelde. ‘Ik moest daar heel lang op oefenen.’

‘Roberto!’ David kwam de jongenstoiletten binnengerend.

‘David?’ vroeg Roberto verbaasd. Hij deed de deur van het toilet open en zag dat zijn vriend in paniek was. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Ze ... Ze ...’ David was aan het hijgen terwijl hij naar de deur wees. ‘Ze hebben je broertjes balletschoenen afgepakt!’

‘Alweer?!’ vroeg Roberto boos.

‘Dit is je kans om tegen de monsters te vechten, Roberto!’ zei Alyssa.

Roberto voelde zijn hart tekeergaan. Hoewel hij anders naar ballet was gaan kijken, was hij nog steeds bang. Hij wilde niet net als zijn broertje gepest worden. Niets doen was de makkelijkste optie.

‘Ga je nog iets doen?’ vroeg David verbaasd. ‘Waarom kom je niet in beweging, Roberto?’

‘Omdat mijn broertje er zelf voor kiest om gepest te worden.’

David fronste zijn wenkbrauwen. ‘Waarom zou je broertje ervoor kiezen om gepest te worden?’

‘Omdat hij iedereen vertelt dat hij van ballet houdt. Hij weet dat hij dan gepest wordt. Het is zijn eigen schuld.’

David krabde verward aan zijn achterhoofd. Hij wist niet zeker of hij het daarmee eens was. ‘En als jij gepest zou worden omdat je gamede, zou je dan stoppen met gamen?’

Roberto dacht na. ‘Dan zou ik het in ieder geval aan niemand vertellen en het stiekem in mijn kamer doen.’

‘Roberto, ga! Nu!’ riep Alyssa wanhopig. ‘Straks is het te laat.’

Roberto begon steeds meer te twijfelen. Wat moest hij doen?

‘Als jij niets doet, doe ik het,’ zei David.

‘Roberto, alsjeblieft,’ smeekte Alyssa. ‘Ga met hem mee. Wees niet bang. Je broertje heeft je nodig. Ik weet zeker dat hij jou ook zou helpen.’

Roberto voelde zich duizelig worden. Alyssa's woorden riepen een herinnering bij hem op. Een paar maanden geleden had hij twee dagen achter elkaar dezelfde kleding aangetrokken. Een klasgenoot had toen tegen hem gezegd dat hij een vieze jongen was. Roberto herinnerde zich nog hoe rot hij zich daardoor voelde, maar Harry had het voor hem opgenomen.

‘Je hebt gelijk,’ zei Roberto. ‘Ik moet hem helpen.’

Met grote passen liep Roberto de toiletten uit, de gang door en het schoolplein op. Toen hij het groepje jongens zag dat Harry treiterde, balde hij zijn vuisten.

‘Geef hem zijn balletschoenen terug!’ riep hij.

‘Ja, geef hem zijn balletschoenen terug!’ riep David.

De jongens keken geschrokken naar Roberto en David. Ze voelden zich opeens een stuk minder stoer.

‘Geef dan!’ riep Roberto. Het maakte hem helemaal niets meer uit dat iedereen erachter zou komen dat Harry zijn broertje was.

‘Ja, geef ze terug!’ Een meisje ging naast Roberto staan en balde haar vuisten.

Roberto zag tot zijn verbazing dat steeds meer leerlingen bij hem kwamen staan.

Harry keek om zich heen. Hij kon niet geloven wat er gebeurde.

Namen al die kinderen het voor hem op?

Roberto ging naast Harry staan en pakte zijn hand. 'Alleen samen kunnen we de monsters bestrijden.' Roberto gaf hem een knipoog en kneep even in zijn hand.

Een van de treiteraars gaf de balletschoenen terug aan Harry. Zijn hoofd was knalrood. Hij keek angstig om zich heen en rende snel terug naar zijn vrienden.

'Dank je,' zei Harry zacht tegen zijn broer.

Roberto aaide hem over zijn donkere krullen. 'Graag gedaan.'

Hoofdstuk 16

Roberto ging een laatste keer met de poetsdoek over tafel. Hij slaakte een tevreden zucht toen hij alle tafels zag glimmen. Zijn vader zou straks reuzetrots op hem zijn.

Een tijdje geleden had Roberto hem gevraagd of hij in het restaurant mocht komen werken. Zijn vader had het eerst geen goed idee gevonden omdat hij nog geen ervaring had en erg jong was, maar daar liet Roberto zich niet door tegenhouden. Afgelopen week was hij elke dag na schooltijd naar het restaurant gegaan om te vragen of hij er mocht werken. Uiteindelijk gaf zijn vader toe en liet hij hem de tafels schoonmaken. Daar was Roberto meer dan blij mee.

'Pap, ik ben klaar,' zei Roberto toen hij de keuken in liep. 'Ik heb alle tafels schoongemaakt.'

Meneer Colombo gaf zijn zoon een klopje op zijn schouder. 'Heb je honger?'

Roberto knikte. Dat had hij zeker. Het warme eten dat hij tussen de middag kreeg, was een mooie bijkomstigheid. Maar het allerfijnste aan zijn nieuwe baantje was dat hij zijn vader vaker zag.

Roberto schepte een bord pasta voor zichzelf op in de keuken en ging aan een tafeltje zitten. Het restaurant was zo goed als leeg, want het was bijna tijd voor de middagsluiting.

De enige gast die nog in het restaurant zat, was de eenzame man

van laatst. Roberto herkende hem meteen. De man zat op dezelfde plek als de vorige keer. Hij had weer een bord pasta en een krant voor zijn neus liggen. Ook had hij dezelfde trieste blik in zijn ogen. Roberto kon het niet laten om naar hem te staren. Ergens wilde hij heel graag naar hem toe lopen en zich voorstellen, maar dat durfde hij niet. Hij bleef stokstijf zitten en kauwde op zijn pasta.

‘Is het lekker?’ vroeg meneer Colombo aan Roberto.

Roberto knikte. ‘Wie is die man daar?’ fluisterde hij toen.

Meneer Colombo keek naar de man bij het raam. ‘Ik weet het niet. Hij zit hier elke dag. Het is een vreemde man. Hij bestelt pasta, maar eet niets op. Toen ik hem een keer vroeg waarom hij dat deed, zei hij dat hij geen hap door zijn keel krijgt.’

‘Waarom bestelt hij dan iets?’

Meneer Colombo haalde zijn schouders op, wierp een laatste blik op de man en verdween toen in de keuken.

Terwijl Roberto zijn pasta naar binnen slurpte, hield hij de man in de gaten. Hij leek wel bevroren. Pas toen Roberto per ongeluk een boer liet, draaide de man zich om. Roberto schrok van zijn helderblauwe ogen. Ze waren zo fel dat ze door zijn ziel heen leken te kijken. Ook had de man een litteken op zijn wang. Het was groot

en zag er pijnlijk uit. Het kwam Roberto bekend voor, maar hij kon zich niet goed herinneren waarvan.

Plots zag hij dat de man zijn kant op kwam lopen. Van schrik liet Roberto zijn vork op de grond vallen.

‘Wat is je naam, jongeman?’ vroeg de man met een zware stem.

‘R-Roberto,’ stamelde Roberto.

‘Roberto ...’ De man glimlachte en keek schuin over zijn schouder naar de keuken, waar meneer Colombo bezig was. ‘Is dat jouw vader? Jullie zagen er hecht uit.’

‘Ja.’

‘Zeg maar tegen hem dat hij lekker kan koken.’

‘Waarom eet u uw pasta dan niet op?’

De man keek verbaasd. Er verschenen twee diepe rimpels in zijn voorhoofd.

‘Als u het zo lekker vindt, vind ik het raar dat u uw pasta niet opeet,’ verduidelijkte Roberto.

De man knikte. ‘Ik denk elke keer dat ik wel iets lust, maar dan krijg ik toch weer geen hap door mijn keel.’

‘Omdat u het niet lekker vindt?’

‘Nee, integendeel. Het is heerlijk. Maar ik heb een constante knoop in mijn maag.’

‘Waarvan?’

‘Ik heb spijt, Roberto. Ik heb slechte dingen gedaan in het verleden, dingen die niet goed te praten zijn. Ik zou willen dat ik het terug kon draaien, maar dat gaat niet.’

Roberto keek de man geschrokken aan. ‘Wat heeft u dan gedaan?’

‘Ik heb iemands leven afgepakt.’

Roberto werd bleek. Hij wist niet wat hij hoorde. Had de man iemand vermoord? Zat hij tegenover een moordenaar? In dat geval moest hij zijn vader waarschuwen.

Toen Roberto opstond, legde de man snel zijn hand op zijn arm. ‘Nee, wacht. Blijf hier. Ik wil het je uitleggen.’

Roberto aarzelde, maar besloot toch weer te gaan zitten. ‘Ik luister.’

De man schraapte zijn keel en plukte aan zijn snor terwijl hij nadacht. ‘Ooit was ik net zo jong als jij. Ik was onbevreesd, ondeugend, speels en het belangrijkste ... ik was tot over mijn oren verliefd.’

De man liet een stilte vallen en glimlachte even.

‘Het meisje op wie ik verliefd was, was de helderste ster aan de hemel. Ik had haar een keer zien dansen in de gymzaal. Ze wist het niet, want ze dacht dat iedereen al naar huis was. Ze was het elegantste meisje dat ik ooit had gezien. Dat had ik haar willen vertellen, maar ik heb het nooit gedaan.’ De man pinkte een traan weg met zijn zakdoek.

‘Waarom niet?’ vroeg Roberto zacht. Hij had nog nooit zo’n mooi en tegelijkertijd verdrietig verhaal gehoord.

‘Omdat ik bang was dat ik zou worden uitgelachen door mijn vrienden. Zij maakten haar belachelijk en om erbij te horen deed ik mee. We noemden haar dik en zeiden dat ze pas een echte ballerina zou zijn als ze slank was. Daar heb ik het meest spijt van, Roberto. Ik zou willen dat ik haar had verteld wat ik écht van haar vond.’

Er liep een rilling over Roberto’s rug. Ineens vielen alle puzzelstukjes op hun plek. De bril, de blauwe ogen, het litteken ... Dit moest Alexander zijn, een van de monsters.

‘Dat meisje, heette zij ...?’ begon Roberto aarzelend.

‘Alyssa,’ onderbrak de man hem. ‘Alyssa Ravenstein.’ Hij schoof de krant die eerder op zijn tafel had gelegen naar Roberto toe.

Met grote ogen las Roberto het artikel op de voorpagina.

Duivenstad, 14 december 1981

Meisje (11) spoorloos verdwenen

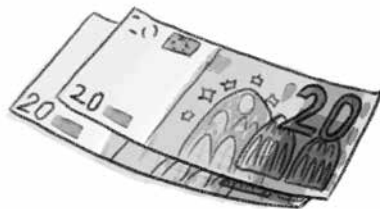
Sinds gistermiddag is de elfjarige Alyssa Ravenstein spoorloos verdwenen. Ze is voor het laatst op haar school gezien. De politie vermoedt dat ze is weggegaan. Het meisje heeft donkerbruin haar, bruine ogen en is 1,50 meter lang. Mocht u tips hebben die tot haar vondst kunnen leiden, dan verzoeken wij u om contact op te nemen met de politie.

Roberto staarde naar de foto van het meisje. Ze zag er mooi uit, vond hij. Hij keek naar het jaartal bovenaan het artikel. 1981. Was dit zijn Alyssa? Roberto voelde zich duizelig worden.

Plots kwam meneer Colombo naar hun tafel gelopen. 'Meneer, kan ik nog wat voor u inschenken?' Zijn stem klonk niet erg vriendelijk.

De man schudde zijn hoofd en stond op. 'Nee, bedankt. Ik heb genoeg gehad.' Hij gaf Roberto een knipoog. 'Bedankt voor je tijd, Roberto.' Hij pakte zijn krant, liet twee briefjes van twintig euro achter op tafel en liep toen weg.

Meneer Colombo keek verbaasd naar het geld op tafel. Het was meer dan twee keer zo veel dan de man moest betalen voor zijn eten. 'Vreemde man is dat toch,' mompelde hij.

Roberto keek uit het raam. Hij kon de man zien lopen. Even draaide die zich om en zwaaide met zijn bolhoed naar Roberto. Toen verdween hij om de hoek van de straat.

Hoofdstuk 17

Hoe langer Roberto over het gesprek met Alexander nadacht, hoe meer het hem begon te duizelen. Hij besloot dat hij Alyssa de volgende dag om uitleg zou vragen. Misschien was er wel een heel logische verklaring voor alles.

Maar toen Roberto de volgende ochtend op school aankwam, waren de jongenstoiletten afgesloten. In paniek rende hij naar het klaslokaal.

'Juf, ik moet ... nú ... naar ... de jongenstoiletten,' zei Roberto hijgend.

'Dat gaat niet, Roberto. Ze zijn daar werkzaamheden aan het uitvoeren. Je kunt op de eerste verdieping naar het toilet.'

'Juf, u begrijpt het niet. Het is dringend. Er zit een meisje in het plafond van de jongenstoiletten.'

De juf keek hem eerst vol ongeloof aan, maar toen ze de wanhoop in zijn ogen zag, besloot ze toch met hem mee te lopen.

Toen ze de toiletruimte binnenkwamen, zag Roberto dat twee bouwvakkers net begonnen waren met het openmaken van het plafond.

'Deze leerling vertelde me zojuist dat er iemand in het plafond zou zitten. Hebben jullie iets gezien of gehoord?' vroeg de juf aan de bouwvakkers.

De mannen schudden hun hoofd.

‘Ze zit daar echt!’ riep Roberto. ‘Alyssa?’ Hij spitste zijn oren. ‘Alyssa, ben je daar?’

Het bleef stil.

‘Hallo?’ zei de juf. ‘Is daar iemand? Ik ben Roberto’s juf. We zijn hier om je te helpen.’

‘Alyssa kan alleen met mij praten,’ legde Roberto uit. ‘Je kunt haar niet horen.’

‘O, zegt ze wat terug?’

‘Nee.’ Roberto voelde zich ongemakkelijk. Waarom antwoordde Alyssa niet? Was ze boos omdat hij hulp had gehaald?

‘Roberto, ik denk dat we beter terug kunnen gaan naar het klaslokaal. Ik denk niet dat er iemand in het plafond zit.’

Roberto schudde paniekerig zijn hoofd. Hoe kon hij aan zijn juf bewijzen dat Alyssa bestond als hij haar zelf niet eens meer kon horen?

Plots klonk er geblaas uit het plafond.

‘Wat was dat?!’ vroeg de juf geschrokken.

Een van de bouwvakkers stak zijn hoofd door het gat in het plafond. ‘Hm, er zit hier geen meisje. Maar wel een ... zwaan.’

‘Een zwaan?’ zeiden Roberto en de juf in koor.

De man stapte van het trapje af en seinde naar de juf dat ze mocht kijken. Toen ze haar hoofd door het gat stak, zag ze tot haar grote verbazing inderdaad een zwaan. Het dier was zo wit als sneeuw en blies weer toen het haar zag.

De juf slaakte een gillette en stapte snel van het trapje af. ‘Mijn hemel ... Hoe is het mogelijk?’

‘Dat is wel een heel bijzondere plek voor een zwaan,’ zei de bouwvakker.

‘Roberto, hoe kwam je erbij dat er een meisje in het plafond zat?’ vroeg de juf.

Roberto haalde zijn schouders op. Hij begreep het zelf ook niet meer.

‘Ik denk dat je het toch echt verzonnen hebt, jongeman,’ zei de man. ‘Voor zover ik weet kunnen zwanen niet praten.’ Hij barstte in lachen uit.

‘Tja, kinderen, hè?’ zei de juf. ‘Die hebben een hoop fantasie.’ Ze grinnikte nerveus.

Nadat ze de zwaan hadden gevonden, hadden ze het dier gauw vrijgelaten. Roberto vond het een mooie, elegante zwaan. Hij had haar graag langer willen zien.

Toen hij even later weer in het klaslokaal zat, was hij nog steeds in shock. Hij kon zich niet concentreren tijdens de les en dacht de hele tijd aan Alyssa. Haar stem leek zo echt. Hij had toch niet al hun gesprekken kunnen verzinnen? Had hij al die tijd met een zwaan gepraat? Of had Alyssa echt in het plafond gezeten en was ze nu in een zwaan veranderd?

David stootte Roberto aan met zijn elleboog. ‘Gaat het? Je kijkt zo verdrietig.’

‘Ik kan nog steeds niet geloven dat Alyssa weg is.’

David knikte. Hij had medelijden met zijn beste vriend, maar het was voor hem geen verrassing dat het meisje niet echt bestond. ‘Bekijk het van de positieve kant,’ zei hij. ‘We kunnen voortaan wel samen de pauzes doorbrengen.’

Roberto knikte en glimlachte. ‘Dat is waar.’

Een paar dagen later zat Roberto in zijn eentje op een bankje bij de sloot waar hij vroeger vaak de vogels had gevoerd. Er waren veel verschillende soorten vogels vandaag. Eenden, meerkoeten, reigers, ganzen ... En zwanen.

Een van de zwanen leek Roberto in de gaten te houden. Ze was veruit de mooiste zwaan, vond Roberto. Ze had prachtige witte veren en een slanke nek. Heel langzaam bewoog ze zich voort in het water. Ze zag er trots uit.

Roberto liep naar het water. Hij raakte de zwaan voorzichtig aan, wat ze tot zijn verbazing toeliet. Hij keek even om zich heen en toen hij zeker wist dat niemand hem kon horen, zei hij: 'Je bent het elegantste meisje dat ik ooit heb gezien. Laat niemand je ooit wijsmaken dat dat niet zo is.'

De zwaan keek hem nog een tijdje aan en vloog toen weg, richting de zon.

Hoofdstuk 18

De familie Colombo was onderweg naar Harry's balletvoorstelling. Roberto had uiteindelijk toch besloten om mee te gaan. Hij wilde het optreden van zijn broertje niet missen. Hij wist hoeveel het voor hem betekende, vooral omdat hij de hoofdrol had. Harry had elke dag urenlang getraind en kende elk danspasje uit zijn hoofd.

Roberto kon merken dat zijn broertje zenuwachtig was, want zijn benen trilden.

'Het komt goed,' zei Roberto geruststellend. Hij legde zijn handen op Harry's benen.

'Fijn dat je meegaat, Roberto,' zei mevrouw Colombo. Ze glimlachte naar hem via de achteruitkijkspiegel.

'Ik ben erg benieuwd naar de voorstelling,' zei meneer Colombo. Hij verheugde zich erop om zijn zoon op het podium te zien. Uiteraard had hij hem al heel vaak zien dansen, maar vanavond zou Harry voor het eerst voor een groot publiek staan.

'We zijn trots op je, Harry,' zei mevrouw Colombo.

Meneer Colombo knikte.

'Ik ben ook trots op je, Harry,' zei Roberto.

Harry slaakte een diepe zucht. Zijn benen stopten met trillen.

Roberto liep met zijn ouders de grote zaal binnen. Er zaten al veel mensen. Iedereen had zich netjes aangekleed. Er was een groot podium waar rode gordijnen hingen die elk moment konden opengaan. Dan zou Harry tevoorschijn komen.

Roberto ging tussen zijn moeder en vader in zitten. Hij merkte dat hij nerveus was. Hij wilde dat zijn broertje vanavond zou schitteren.

Plots zag Roberto Harry naast het podium staan. Hij keek met bange ogen de zaal rond. Niemand behalve Roberto leek hem te zien. Roberto aarzelde geen moment, stond op en liep naar hem toe.

'Waar ga je naartoe?' vroeg meneer Colombo verbaasd.

'Ik ben zo terug!' riep Roberto, en hij rende naar zijn broertje.

'Ik ben bang, Roberto,' zei Harry. 'Wat als ik een fout maak? Dan ziet iedereen het.'

Roberto schudde zijn hoofd. 'Dat gebeurt niet. Je hebt alle pasjes tien, nee, honderdduizend keer geoefend. Als je al een fout maakt, is dat niet erg. Je zult zo schitteren dat niemand het doorheeft.'

‘Denk je echt dat ik zal schitteren?’ Harry’s ogen begonnen te fonkelen.

‘Dat weet ik zeker. Net zoals je blauwe glitterjasje.’

Harry grinnikte en keek naar zijn jasje. ‘Mooi is ie, hè?’

Roberto knikte. ‘Jij bent de dapperste persoon die ik ken, Harry.’

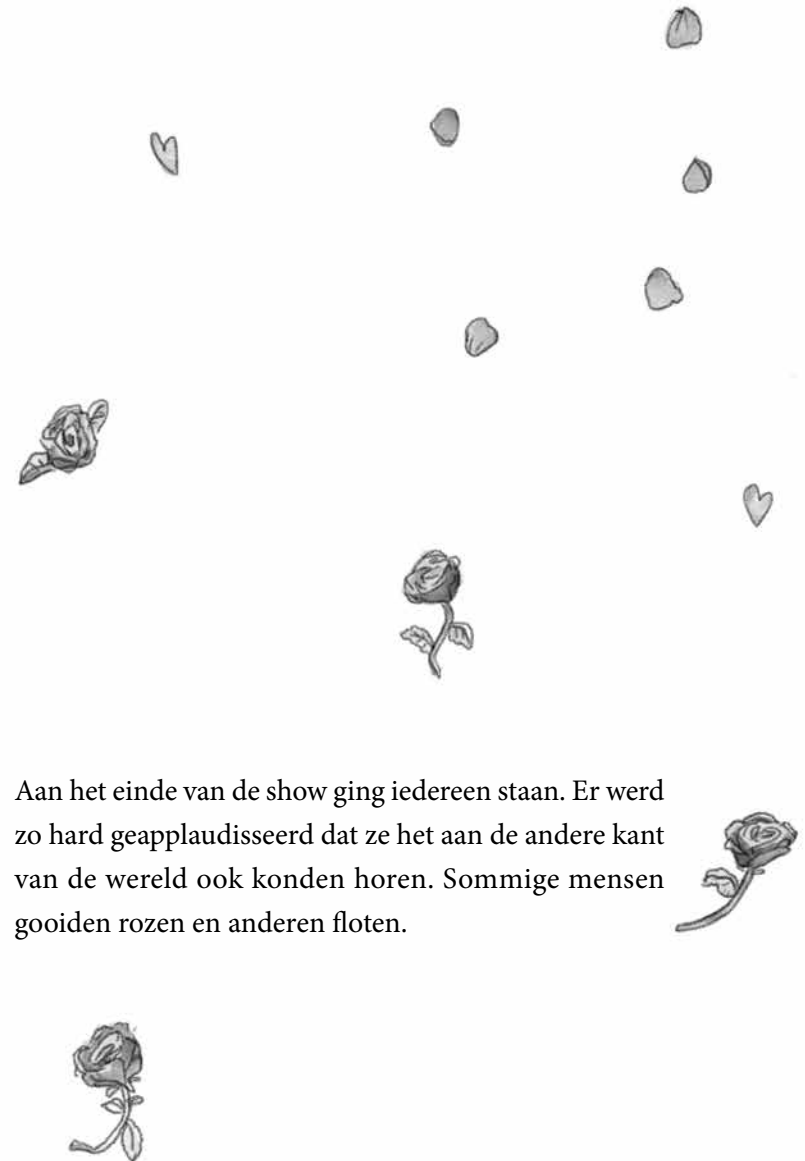
Harry slaakte een diepe zucht, hief trots zijn kin en liep terug naar de kleedkamers.

Even later gingen de gordijnen open en klonk er muziek. Iedereen begon te klappen toen Harry het podium op liep. Alle schijnwerpers stonden op hem gericht.

‘Dat is mijn zoon!’ riep meneer Colombo.

Harry bleef een paar seconden bewegingloos staan. Het was doodstil in de zaal. Iedereen keek met ingehouden adem. Toen kwam hij opeens in beweging. Hij zwierde elegant met zijn armen en sprong in de lucht. Harry was zijn angsten vergeten, de danspasjes gingen vanzelf. Hij voelde zich vrij en licht en vloog als een vogel over het podium. Het was spectaculair om te zien. Op het toneel voelde hij zich thuis, dat zag iedereen.

Plots dacht Roberto aan Alyssa. Hij wenste dat zij daar ook had kunnen staan.

Aan het einde van de show ging iedereen staan. Er werd zo hard geapplaudiseerd dat ze het aan de andere kant van de wereld ook konden horen. Sommige mensen gooiden rozen en anderen floten.

Roberto stond op en riep trots: 'Dat is mijn broertje!'

Een paar mensen begonnen te joelen en te fluiten.

'Goed gedaan, Harry,' zei mevrouw Colombo toen ze Harry een paar minuten later op stonden te wachten bij de kleedkamers.

'Zagen jullie die ene sprong?' vroeg Harry. 'Ik ging zowat door het dak!' Hij was nog steeds buiten adem en zijn hoofd was rood van de inspanning.

Meneer Colombo grinnikte. 'Ja, die zagen we zeker.'

'Goed gedaan, broertje,' zei Roberto. Hij klopte trots op Harry's schouders.

Harry glimlachte. Hij had veel complimenten gekregen, maar dat van zijn broer betekende het meest.

